LA AGOJ DE LA APOSTOLOJ

1 La unuan historion mi faris, ho Teofilo, pri
ĉio, kion Jesuo komencis fari kaj instrui, 2 ĝis
la tago, kiam li estis akceptita supren, doninte
ordonon per la Sankta Spirito al la apostoloj,
kiujn li elektis; 3 al kiuj ankaŭ post sia suferado
li montris sin vivanta per multaj pruvoj, dum
kvardek tagoj aperante al ili kaj parolante pri
la aferoj de la regno de Dio; 4 kaj kunestante, li
admonis ilin ne foriri el Jerusalem, sed atendi
tiun promeson de la Patro, pri kiu (li diris) vi
aŭdis de mi; 5 ĉar kiel Johano baptis per akvo, vi
baptiĝos per la Sankta Spirito post ne multe da
tagoj.

6 Ili do, kunveninte, demandis lin, dirante:
Sinjoro, ĉu en ĉi tiu tempo vi restarigas la
regadon al Izrael? 7 Kaj li diris al ili: Ne
apartenas al vi scii tempojn aŭ epokojn, kiujn
la Patro rezervis en Sia aŭtoritato. 8 Sed vi
ricevos povon, kiam la Sankta Spirito venos sur
vin; kaj vi estos miaj atestantoj en Jerusalem
kaj en la tuta Judujo kaj Samario kaj ĝis la plej
malproksima parto de la tero. 9 Kaj tion dirinte, li
suprenleviĝis, ankoraŭ dum ili rigardis, kaj nubo
ricevis lin for de iliaj okuloj. 10 Kaj dum ili fikse
rigardis al la ĉielo, kiam li foriris, jen staris apud
ili du viroj blanke vestitaj; 11 kiuj ankaŭ diris:
Viroj Galileanoj, kial vi staras rigardantaj al la
ĉielo? ĉi tiu Jesuo, kiu estas prenita supren for

de vi en la ĉielon, tiel same revenos, kiel vi vidis
lin iranta en la ĉielon.

12 Tiam ili iris returne al Jerusalem de la
monteto nomata Olivarba, kiu estas proksime
de Jerusalem, en la distanco de sabata vojaĝo.
13 Kaj kiam ili envenis, ili supreniris en la supran
ĉambron, kie loĝis Petro kaj Johano kaj Jakobo
kaj Andreo, Filipo kaj Tomaso, Bartolomeo kaj
Mateo, Jakobo, filo de Alfeo, kaj Simon, la
Fervorulo, kaj Judas, filo de Jakobo. 14 Ĉiuj ĉi tiuj
unuanime persistis en preĝado kaj petado, kun
la virinoj, kaj Maria, la patrino de Jesuo, kaj kun
liaj fratoj.

15 Kaj en tiuj tagoj Petro, stariĝinte meze de
la fratoj, diris (kaj multego da personoj estis
kune, ĉirkaŭ cent dudek): 16 Fratoj, estis necese,
ke plenumiĝu tiu Skribo, kiun la Sankta Spirito
antaŭparolis per la buŝo de David pri Judas,
kiu fariĝis gvidanto al tiuj, kiuj kaptis Jesuon.
17 Ĉar li estis kalkulita inter ni kaj ricevis sian
parton en ĉi tiu servado. 18 (Tiu ja akiris
kampon per la rekompenco de sia maljusteco, kaj
falinte kapantaŭe, li diskrevis meze, kaj ĉiuj liaj
internaĵoj elŝutiĝis. 19 Kaj tio fariĝis sciata al ĉiuj
loĝantoj en Jerusalem, tiel ke en ilia dialekto tiu
kampo estas nomita Akeldama, tio estas, Kampo
de Sango.) 20 Ĉar estas skribite en la Psalmaro:

Lia loĝejo dezertiĝu,

Kaj en ĝi ne ekzistu loĝanto;

kaj:

Lian oficon ricevu alia.

21 El tiuj viroj do, kiuj nin akompanis dum la
tuta tempo, en kiu la Sinjoro Jesuo eniris kaj
eliris inter ni, 22 komencante de la bapto de
Johano ĝis la tago, kiam li estis akceptita supren
for de ni, unu devas esti atestanto kun ni pri lia
releviĝo. 23 Kaj ili starigis du: Jozefon, nomatan
Barsabas, kies alnomo estis Justo, kaj Mattiason.
24 Kaj preĝante, ili diris: Vi, ho Sinjoro, kiu konas
la korojn de ĉiuj, elmontru, kiun el ĉi tiuj du Vi
elektis, 25 por ricevi la parton en ĉi tiu servado
kaj apostoleco, de kiu Judas forfalis, por iri al sia
propra loko. 26 Kaj ili lotis pri tio, kaj la loto falis
por Mattias; kaj li estis alkalkulita al la dek unu
apostoloj.

2

1 Kaj kiam venis la Pentekosta tago, ili ĉiuj estis
unuanime en unu loko. 2 Kaj subite venis el la
ĉielo sono kvazaŭ blovego de forta vento, kaj
ĝi plenigis la tutan domon, kie ili sidis. 3 Kaj
al ili aperis disirantaj langoj kvazaŭ el fajro,
kaj sidiĝis sur ĉiun el ili. 4 Kaj ĉiuj pleniĝis
de la Sankta Spirito, kaj komencis paroli aliajn
lingvojn, kiel la Spirito donis al ili parolpovon.

5 Kaj en Jerusalem tiam loĝis piaj Judoj el
ĉiu nacio sub la ĉielo. 6 Kaj kiam aŭdiĝis tiu
sono, la homamaso kunvenis kaj miregis, ĉar ĉiu
aparte aŭdis ilin paroli per lia propra dialekto.
7 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj miris, dirante unu al
alia: Rigardu! ĉu ne estas Galileanoj ĉiuj tiuj
parolantoj? 8 Kiel do ni aŭdas ĉiu en sia dialekto,
en kiu ni naskiĝis? 9 Partoj kaj Medoj kaj

Elamanoj, kaj loĝantoj en Mezopotamio, Judujo,
Kapadokio, Ponto kaj Azio, 10 Frigio kaj Pamfilio,
Egiptujo kaj la partoj de Libio apud Kireno,
kaj pasloĝantaj Romanoj, Judoj kaj prozelitoj,
11 Kretanoj kaj Araboj — ni aŭdas ilin paroli en
niaj lingvoj la mirindaĵojn de Dio. 12 Kaj ĉiuj
konfuziĝis kaj embarasiĝis, dirante unu al alia:
Kion ĉi tio signifas? 13 Sed aliaj moke diris: Ili
estas plenaj de mosto.

14 Sed Petro, stariĝinte kun la dek unu, levis
sian voĉon kaj parolis al ili, dirante: Ho Judoj
kaj ĉiuj loĝantaj en Jerusalem, ĉi tio estu al vi
sciata, kaj aŭskultu miajn vortojn. 15 Ĉar ĉi tiuj
ne estas ebriaj, kiel vi supozas, ĉar estas la tria
horo de la tago; 16 sed jen tio, kio estis dirita per
la profeto Joel:

17 Kaj en la lasta tempo, diras Dio,
Mi elverŝos Mian spiriton sur ĉiun karnon;
Kaj viaj filoj kaj viaj filinoj profetos,
Kaj viaj junuloj havos viziojn,
Kaj viaj maljunuloj havos sonĝojn;
18 Kaj eĉ sur Miajn sklavojn kaj Miajn sklavinojn
en tiu tempo
Mi elverŝos Mian spiriton,
Kaj ili profetos.
19 Kaj Mi donos miraklojn en la ĉielo supre,
Kaj signojn sur la tero malsupre:
Sangon, fajron, kaj vaporon de fumo;
20 La suno fariĝos malluma,
Kaj la luno fariĝos sanga,
Antaŭ ol venos la granda kaj majesta tago de la
Eternulo;

21 Kaj ĉiu, kiu vokos la nomon de la Eternulo,
savիĝos.

22 Izraelidoj, aŭskultu la jenajn vortojn: Je-
suon, la Nazaretanon, viron de Dio, elmontritan
al vi per potencaĵoj kaj mirakloj kaj signoj, kiujn
Dio faris per li meze de vi, kiel vi mem scias,
23 lin, laŭ la difinita intenco kaj antaŭscio de
Dio transdonitan, vi per la manoj de senleĝuloj
krucumis kaj mortigis; 24 lin Dio levis, malliginte
la suferojn de morto, ĉar estis neeble, ke li estu
tenata de ĝi. 25 Ĉar David diris pri li:

Ĉiam mi vidis la Eternulon antaŭ mi,

Ĉar Li estas ĉe mia dekstra mano, por ke mi ne
falu;

26 Tial ĝojis mia koro, raviĝis mia lango,

Eĉ mia karno ripozas en espero;

27 Ĉar Vi ne lasos mian animon al Ŝeol,
Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru.

28 Vi konigis al mi la vojojn de la vivo,

Vi plenigos min per ĝojo antaŭ Vi.

29 Fratoj, mi povas libere paroli al vi pri la
patriarko David, ke li mortis kaj estis enterigita,
kaj lia tombo estas ĉe ni ĝis la nuna tago.
30 Estante do profeto, kaj sciante, ke Dio ĵuris al
li per ĵuro, sidigi sur lia trono iun el la frukto
de liaj lumboj, 31 li, antaŭvidante, parolis pri la
relevo de la Kristo, ke li ne estos lasita al Ŝeol, kaj
lia karno ne forputros. 32 Ĉi tiun Jesuon relevis
Dio, pri kio ni ĉiuj estas atestantoj. 33 Levite
do ĝis dekstre de Dio, kaj ricevinte de la Patro
la promeson de la Sankta Spirito, li elverŝis

tion, kion vi vidas kaj aŭdas. 34 Ĉar David ne
supreniris en la ĉielojn; sed li mem diris:

La Eternulo diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de
Mi,
35 Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj
piedoj.

36 Kun certeco do sciu la tuta domo de Izrael, ke
tiun Jesuon, kiun vi krucumis, Dio faris Sinjoro
kaj Kristo.

37 Kaj aŭdinte tion, ili estis pikitaj en la koro,
kaj diris al Petro kaj la aliaj apostoloj: Kion ni
faru, fratoj? 38 Kaj Petro diris al ili: Ekpentu, kaj
baptiĝu ĉiu el vi en la nomo de Jesuo Kristo por
forigo de pekoj, kaj vi ricevos la donacon de la
Sankta Spirito. 39 Ĉar la promeso estas por vi kaj
por viaj infanoj, kaj por ĉiuj ĝis malproksime,
kiujn alvokos la Eternulo, nia Dio. 40 Kaj per
multaj aliaj paroloj li atestis kaj alvokis ilin,
dirante: Savu vin el ĉi tiu perversa generacio.
41 Tiuj do, kiuj akceptis lian parolon, baptiĝis, kaj
en tiu tago aldoniĝis ĉirkaŭ tri mil animoj. 42 Kaj
ili persistis en la instruo de la apostoloj kaj en la
kunuleco, en la dispecigo de pano kaj en preĝoj.

43 Kaj ĉiu animo havis timon, kaj multaj
mirakloj kaj signoj fariĝis per la apostoloj. 44 Kaj
ĉiuj kredantoj estis kune, kaj havis ĉion komuna;
45 kaj ili vendis siajn havojn kaj posedaĵojn, kaj
dividis ilin al ĉiuj laŭ ĉies aparta bezono. 46 Kaj
ĉiutage, vizitadante unuanime la templon, kaj
dispecigante panon dome, ili prenis sian nu-
traĵon kun ĝojo kaj unueco de koro, 47 laŭdante
Dion kaj havante favoron ĉe la tuta popolo.

Kaj la Sinjoro aldonis ĉiutage al la eklezio la savatojn.

3

1 Kaj Petro kaj Johano estis suprenirantaj en
la templon je la horo de preĝado, la naŭa. 2 Kaj
unu viro, lama de la patrina ventro, estis portata;
oni lin metis ĉiutage apud tiu pordego de la
templo, kiu estas nomata La Bela, por ke li
petu pri almozoj la enirantojn en la templon;
3 tiu, vidante Petron kaj Johanon enirontajn en
la templon, petis almozon. 4 Kaj Petro, fikse
rigardante lin, kun Johano, diris: Rigardu nin.
5 Kaj li atentis ilin, atendante ricevi ion de ili.
6 Kaj Petro diris: Nek arĝentaĵon nek oraĵon
mi havas, sed kion mi havas, tion mi donas al
vi. En la nomo de Jesuo Kristo, la Nazaretano,
piediru. 7 Kaj li prenis lin per la dekstra mano kaj
lin levis; kaj tuj liaj plandoj kaj liaj maleolostoj
fortiĝis. 8 Kaj li suprensalte stariĝis, kaj piediris;
kaj li eniris kun ili en la templon, piedirante kaj
saltante, kaj laŭdante Dion. 9 Kaj la tuta popolo
vidis lin piedirantan kaj laŭdantan Dion; 10 kaj
ili rekonis lin, ke li estas tiu, kiu sidis por almozo
apud la Bela Pordego de la templo, kaj ili pleniĝis
de mirego kaj konfuziĝo pri tio, kio okazis al li.

11 Kaj dum li tenis Petron kaj Johanon, la
tuta popolo kunkuris al ili en la portiko nomata
Salomona, miregante. 12 Kaj Petro, vidante tion,
respondis al la popolo: Izraelidoj, kial vi miras
pri ĉi tio? kaj kial vi fikse rigardas nin, kvazaŭ
per propra potenco aŭ pieco ni igis lin piediri?
13 La Dio de Abraham kaj de Isaak kaj de Jakob,

la Dio de niaj patroj, gloris Sian Servanton Jesuo,
kiun vi transdonis, kaj malkonfesis antaŭ la
vizaĝo de Pilato, kiam ĉi tiu decidis liberigi lin.
14 Sed vi malkonfesis la Sanktulon kaj Justulon,
kaj petis, ke mortiginto estu donita al vi, 15 kaj
mortigis la Estron de la vivo, kiun Dio relevis el
la mortintoj, pri kio ni estas atestantoj. 16 Kaj
lia nomo, per fido en lia nomo, fortigis ĉi tiun,
kiun vi vidas kaj konas; kaj la fido, kiu estas
per li, donis al li ĉi tiun plensanecon antaŭ vi
ĉiuj. 17 Kaj nun, fratoj, mi scias, ke vi agis
de nescio, kiel ankaŭ viaj regantoj. 18 Sed tiel
Dio plenumis tion, kion Li antaŭanoncis per
la buŝo de ĉiuj profetoj, ke Lia Kristo suferos.
19 Pentu do, kaj konvertiĝu, por ke viaj pekoj
estu forviŝitaj, por ke venu tempoj de refreŝiĝo
de la vizaĝo de la Eternulo, 20 kaj por ke Li
sendu la por vi difinitan Kriston, Jesuon, 21 kiun
la ĉielo devas ricevi ĝis la tempoj de restarigo
de ĉio, pri kiuj parolis Dio per la buŝo de Siaj
sanktaj profetoj jam de antikva tempo. 22 Ĉar
Moseo diris: Profeton el viaj fratoj, similan al mi,
starigos por vi la Eternulo, via Dio; lin aŭskultu
pri ĉio ajn, kion li al vi parolos. 23 Kaj ĉiu animo,
kiu ne aŭskultos tiun profeton, ekstermiĝos el la
popolo. 24 Kaj ĉiuj profetoj de post Samuel kaj liaj
posteuloj, kiuj parolis, antaŭanoncis ankaŭ tiujn
tagojn. 25 Vi estas la filoj de la profetoj, kaj de la
interligo, kiun Dio faris kun viaj patroj, dirante al
Abraham: Kaj beniĝos per via idaro ĉiuj gentoj
de la tero. 26 Al vi unue Dio, relevinte Sian
Servanton, sendis lin, por vin beni, deturnante

ĉiun el vi for de liaj pekoj.

4

[1] Kaj dum ili parolis al la popolo, venis sur
ilin la ĉefpastroj, la kapitano de la templo,
kaj la Sadukeoj, [2] ĉagrenate, ke ili instruas la
popolon kaj proklamas per Jesuo la releviĝon el
la mortintoj. [3] Kaj ili metis sur ilin la manojn, kaj
metis ilin en gardejon ĝis la sekvanta tago; ĉar
estis jam vespero. [4] Tamen multaj el tiuj, kiuj
aŭdis la vorton, kredis; kaj la nombro de la viroj
estis proksimume kvin mil.
[5] Kaj en la sekvanta tago kunvenis en
Jerusalem la regantoj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj
[6] kaj Anas, la ĉefpastro, kaj Kajafas kaj Johano
kaj Aleksandro, kaj ĉiuj, kiuj estis de la ĉefpastra
parencaro. [7] Kaj stariginte ilin en la mezo, tiuj
demandis: Per kia potenco aŭ per kia nomo vi
faris tion? [8] Tiam Petro, plenigite de la Sankta
Spirito, diris al ili: Regantoj de la popolo kaj
pliaĝuloj, [9] se ni hodiaŭ estas eldemandataj pri
la bonfaro al la senfortulo, per kio li resaniĝis,
[10] estu sciate al vi ĉiuj kaj al la tuta popolo
Izraela, ke en la nomo de Jesuo Kristo, la
Nazaretano, kiun vi krucumis, kiun Dio levis el
la mortintoj, ĉi tiu staras sana antaŭ vi. [11] Tiu
estas la ŝtono, kiun vi konstruantoj malŝatis, kaj
kiu fariĝis ŝtono bazangula. [12] Kaj en neniu alia
estas savo; ĉar ne estas sub la ĉielo alia nomo,
donita inter homoj, per kiu ni devas esti savitaj.
[13] Sed kiam ili rimarkis la kuraĝon de Petro kaj
Johano, kaj komprenis, ke ili estas malkleruloj
kaj nesciuloj, ili miris, kaj rekonis ilin, ke ili estis

kun Jesuo. 14 Kaj vidante la resanigiton starantan
apud tiuj, ili ne havis, kion kontraŭdiri. 15 Sed
ordoninte ilin foriri el la sinedrio, ili interkon-
siliĝis, 16 dirante: Kion ni devas fari al ĉi tiuj
homoj? ĉar estas videble por ĉiuj loĝantoj en
Jerusalem, ke rimarkinda signo fariĝis per ili,
kaj nei ĝin ni ne povas. 17 Sed por ke ĝi ne plu
disvastiĝu inter la popolo, ni minacu ilin, ke ili
de nun ne parolu al iu ajn en ĉi tiu nomo. 18 Kaj
ili vokis ilin, kaj ordonis al ili tute ne paroli nek
instrui en la nomo de Jesuo. 19 Sed Petro kaj
Johano responde diris al ili: Ĉu estas juste antaŭ
Dio aŭskulti vin prefere ol Dion, vi juĝu; 20 ĉar
ni ne povas ne paroli pri tio, kion ni vidis kaj
aŭdis. 21 Kaj ili, denove minacinte, liberigis ilin,
trovinte nenion, pro kio ili povus ilin puni, pro la
popolo; ĉar ĉiuj gloris Dion pro la faritaĵo. 22 Ĉar
estis pli ol kvardekjara la viro, sur kiu fariĝis ĉi
tiu signo resaniga.

23 Kaj liberigite, ili venis al siaj kunuloj kaj
rakontis ĉion, kion la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj
diris al ili. 24 Kaj aŭdinte, ili levis la voĉon al Dio
unuanime, kaj diris: Ho Plejpotenculo, kiu faris
la ĉielon kaj la teron kaj la maron, kaj ĉion, kio
estas en ili, 25 kaj kiu per la Sankta Spirito, per la
buŝo de nia patro David, Via servanto, diris:

Kial tumultas popoloj,

Kaj gentoj pripensas vanaĵon?

26 Leviĝis la reĝoj de la tero,

Kaj la regantoj kolektiĝis kune,

Kontraŭ la Eternulo kaj kontraŭ Lia Sanktoleito;

27 ĉar vere en ĉi tiu urbo kolektiĝis kontraŭ
Via sankta Servanto Jesuo, kiun Vi sanktoleis,
kune Herodo kaj Pontio Pilato kun la gentoj kaj
la popoloj de Izrael, 28 por fari ĉion, kion Via
mano kaj Via intenco antaŭdifinis. 29 Kaj nun,
ho Eternulo, rigardu iliajn minacojn; kaj donu al
Viaj sklavoj paroli Vian vorton kun plena kuraĝo,
30 dum Vi etendos Vian manon por sanigado, kaj
signoj kaj mirakloj fariĝos per la nomo de Via
sankta Servanto Jesuo. 31 Kaj post ilia preĝado
skuiĝis la loko, en kiu ili kolektiĝis; kaj ili ĉiuj
pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj parolis kuraĝe
la vorton de Dio.

32 Kaj la anaro de la kredantoj estis unukora
kaj unuanima, kaj neniu diris, ke io el lia havaĵo
estas propra al li; sed ĉe ili ĉio estis komuna.
33 Kaj kun granda potenco la apostoloj atestis pri
la releviĝo de la Sinjoro Jesuo; kaj granda graco
estis sur ĉiuj. 34 Inter ili neniu havis mankon,
ĉar ĉiuj posedantoj de bienoj aŭ domoj vendis
ilin, kaj alportis la prezon de la venditaĵoj 35 kaj
metis ĝin antaŭ la piedoj de la apostoloj; kaj estis
disdonate al ĉiu laŭ ĉies aparta bezono.

36 Kaj Jozef, kiu de la apostoloj estis alnomita
Barnabas (tio estas, Filo de Konsolo), Levido,
Kiprano laŭ sia naskiĝo, 37 posedante kampon,
vendis ĝin, kaj alportis la prezon kaj metis ĝin
antaŭ la piedoj de la apostoloj.

5

1 Sed unu viro, nomata Ananias, kun sia edzino
Sapfira vendis posedaĵon, 2 kaj retenis iom el la
prezo, kun la konsento de sia edzino, kaj iun

parton alportis kaj metis antaŭ la piedoj de la
apostoloj. 3 Sed Petro diris: Ananias, kial Satano
plenigis vian koron tiel, ke vi mensogas al la
Sankta Spirito kaj retenas iom el la prezo de la
bieno? 4 Dum ĝi restis, ĉu ĝi ne estis via? kaj
post la vendo, ĉu ĝi ne estis en via rajto? Kial do
ĉi tiun faron vi celis en via koro? vi mensogis
ne al homoj, sed al Dio. 5 Kaj aŭdante ĉi tiujn
vortojn, Ananias falis kaj senspiriĝis; kaj granda
timo venis sur ĉiujn aŭdantojn. 6 Kaj la junuloj
leviĝis, kaj lin ĉirkaŭvindis, kaj forportis kaj
enterigis.

7 Kaj post paso de ĉirkaŭ tri horoj eniris lia
edzino, ne sciante, kio okazis. 8 Kaj Petro ŝin
demandis: Diru al mi, ĉu por tiom vi vendis la
bienon? Kaj ŝi respondis: Jes, por tiom. 9 Kaj
Petro respondis al ŝi: Kial estis interkonsento
inter vi, por inciti la Spiriton de la Eternulo?
jen la piedoj de tiuj, kiuj enterigis vian edzon,
estas apud la pordo, kaj ili vin forportos. 10 Kaj
ŝi tuj falis apud liaj piedoj kaj senspiriĝis; kaj
la junuloj eniris, kaj trovis ŝin mortinta, kaj ŝin
forportis kaj enterigis apud ŝia edzo. 11 Kaj
granda timo venis sur la tutan eklezion kaj sur
ĉiujn aŭdantajn pri tio.

12 Kaj per la manoj de la apostoloj estis
faritaj multaj signoj kaj mirindaĵoj meze de la
popolo; kaj ili ĉiuj estis unuanime en la portiko
Salomona. 13 Sed el la ceteraj neniu kuraĝis aliĝi
al ili; tamen la popolo gloris ilin; 14 kaj kredantoj
pligrandnombre aldoniĝis al la Sinjoro, amasoj
da viroj kaj virinoj; 15 tiel, ke oni elportis la

malsanulojn sur la stratojn kaj kuŝigis ilin sur
litoj kaj kanapoj, por ke ĉe la preterpaso de Petro,
almenaŭ lia ombro ombru iun el ili. 16 Kunvenis
ankaŭ en Jerusalemon la amaso el la ĉirkaŭaj
urboj, portante malsanulojn kaj la turmentatajn
de malpuraj spiritoj, kaj ĉiuj estis sanigitaj.

17 Sed stariĝis la ĉefpastro, kaj ĉiuj, kiuj estis
kun li (tio estas la sekto de la Sadukeoj), kaj
ili pleniĝis de ĵaluzo, 18 kaj ĵetis manojn sur la
apostolojn, kaj metis ilin en la publikan gardejon.
19 Sed anĝelo de la Eternulo nokte malfermis la
pordojn de la karcero, kaj elkondukis ilin, kaj
diris: 20 Iru, kaj staru kaj parolu en la templo
al la popolo ĉiujn vortojn pri ĉi tiu Vivo. 21 Kaj
tion aŭdinte, ili eniris ĉe la tagiĝo en la templon
kaj ekinstruis. Sed venis la ĉefpastro, kaj tiuj,
kiuj estis kun li, kaj kunvokis la sinedrion kaj
la tutan senaton de la Izraelidoj, kaj sendis al
la malliberejo, por ilin venigi. 22 Sed la oficistoj
venis, kaj ne trovis ilin en la karcero, kaj ili
revenis kaj rakontis, 23 dirante: Ni ja trovis la
malliberejon ŝlosita tute fortike, kaj la gardistojn
starantaj antaŭ la pordoj; sed malferminte, ni
trovis interne neniun. 24 Kiam do la kapitano de
la templo kaj la ĉefpastroj aŭdis ĉi tiujn vortojn,
ili embarasiĝis pri ili, kio fariĝos el tiu afero.
25 Tiam iu venis, kaj sciigis al ili: Jen la viroj,
kiujn vi metis en la karceron, estas en la templo,
kaj staras kaj instruas la popolon. 26 Tiam foriris
la kapitano kun la oficistoj, kaj alkondukis ilin
sen perforto; ĉar ili timis la popolon, por ke ili ne
estu priĵetitaj per ŝtonoj. 27 Kaj oni alkondukis

ilin kaj starigis ilin antaŭ la sinedrio. Kaj la
ĉefpastro ilin demandis, 28 dirante: Ni severe
ordonis al vi, ke vi ne instruu en ĉi tiu nomo; kaj
jen vi plenigis Jerusalemon per via instruado, kaj
intencas survenigi sur nin la sangon de tiu homo.
29 Tiam Petro kaj la apostoloj responde diris:
Oni devas obei Dion prefere ol homojn. 30 La
Dio de niaj patroj levis Jesuon, kiun vi pereigis,
pendigante lin sur lignaĵo. 31 Lin altigis Dio per
Sia dekstra mano, por esti Estro kaj Savanto, por
doni al Izrael penton kaj pardonadon de pekoj.
32 Kaj ni estas atestantoj de ĉi tiuj vortoj, kiel
ankaŭ estas la Sankta Spirito, kiun Dio donis al
tiuj, kiuj Lin obeas.

33 Kaj ili, aŭdinte tion, estis pikitaj en la koro,
kaj ili konsiliĝis, por pereigi ilin. 34 Sed unu
Fariseo, nomata Gamaliel, leĝinstruisto hono-
rata ĉe la tuta popolo, ekstaris en la sinedrio,
kaj ordonis, ke oni eksteren forigu la homojn
por kelka tempo. 35 Kaj li diris al ili: Izraelidoj,
estu singardaj rilate al ĉi tiuj homoj pri tio, kion
vi celas fari. 36 Ĉar antaŭ ĉi tiuj tagoj leviĝis
Teŭdas, dirante, ke li estas ia persono; kaj al
li aliĝis nombro da viroj, ĉirkaŭ kvarcent; kaj
li pereis; kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dispeliĝis kaj
nuliĝis. 37 Post tiu leviĝis Judas, Galileano, en la
tagoj de la registrado, kaj fortiris post si homojn;
li ankaŭ pereis, kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dispeliĝis.
38 Kaj nun mi diras al vi: Detenu vin de ĉi tiuj
homoj, kaj lasu ilin; ĉar, se ĉi tiu intenco aŭ ĉi
tiu laboro estas de homoj, ĝi renversiĝos; 39 sed
se ĝi estas de Dio, vi ilin ne povos renversi; aŭ

eble iel vi troviĝos batalantaj kontraŭ Dio. 40 Kaj
ili konsentis kun li; kaj alvokinte la apostolojn
kaj batinte ilin, ili ordonis, ke ili ne parolu en la
nomo de Jesuo, kaj liberigis ilin. 41 Sed ili foriris
de antaŭ la sinedrio, ĝojante, ke ili estis juĝitaj
indaj suferi malhonoron pro la Nomo. 42 Kaj
ĉiutage en la templo kaj dome ili ne ĉesis instrui
kaj prediki Jesuon, la Kriston.

6

1 Kaj en tiuj tagoj, kiam la nombro de la
disĉiploj multiĝis, fariĝis murmurado de la
Grekaj Judoj kontraŭ la Hebreaj pro tio, ke
iliaj vidvinoj estas preterlasataj en la ĉiutaga
servado. 2 Kaj la dek du, alvokinte la amason
de la disĉiploj, diris: Ne estas dezirinde, ke ni
forlasu la vorton de Dio, por servi ĉe tabloj.
3 Tial elserĉu, fratoj, el inter vi sep homojn, bone
atestatajn, plenajn de la Spirito kaj de saĝo, kiujn
ni difinos por tiu afero. 4 Sed ni persistos en
preĝado kaj la servado de la Vorto. 5 Kaj tiu diro
plaĉis al la tuta amaso; kaj ili elektis Stefanon,
viron plenan de fido kaj de la Sankta Spirito, kaj
Filipon kaj Proĥoron kaj Nikanoron kaj Timonon
kaj Parmenason, kaj Nikolaon, prozeliton el
Antioĥia; 6 tiujn ili starigis antaŭ la apostoloj; kaj
ĉi tiuj, preĝinte, metis sur ilin la manojn.

7 Kaj la vorto de Dio kreskis, kaj la nombro
de la disĉiploj multiĝis treege en Jerusalem, kaj
granda aro el la pastroj obeis al la fido.

8 Kaj Stefano, plena de graco kaj potenco,
faris grandajn mirindaĵojn kaj signojn inter la

popolo. 9 Sed stariĝis iuj el la sinagogo nomata
la Sinagogo de la Liberigitoj, kaj el la Kirenanoj
kaj el la Aleksandrianoj kaj el la homoj el Kilikio
kaj Azio; kaj ili diskutis kun Stefano. 10 Kaj
ili ne povis rezisti al la saĝeco kaj la Spirito,
per kiu li parolis. 11 Tiam ili subinstigis virojn,
kiuj diris: Ni aŭdis lin paroli blasfemajn vortojn
kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Dio. 12 Kaj ili incitis
la popolon kaj la pliaĝulojn kaj la skribistojn, kaj
venis sur lin kaj kaptis lin, kaj kondukis lin al
la sinedrio, 13 kaj starigis mensogajn atestantojn,
kiuj diris: Ĉi tiu homo ne ĉesas paroli vortojn
kontraŭ ĉi tiu sankta loko kaj la leĝo; 14 ĉar ni
aŭdis lin diri, ke ĉi tiu Jesuo, la Nazaretano,
detruos ĉi tiun lokon, kaj ŝanĝos la kutimojn,
kiujn Moseo transdonis al ni. 15 Kaj ĉiuj, kiuj
sidis en la sinedrio, fikse rigardante lin, vidis lian
vizaĝon kvazaŭ vizaĝon de anĝelo.

7

1 Tiam diris la ĉefpastro: Ĉu ĉi tiuj aferoj estas
tiel? 2 Kaj tiu diris:

Fratoj kaj patroj, aŭskultu. La Dio de gloro
aperis al nia patro Abraham, kiam li estis en
Mezopotamio, antaŭ ol li loĝis en Ĥaran, 3 kaj
diris al li: Iru el via lando kaj de via parencaro,
kaj venu en tiun landon, kiun Mi montros al
vi. 4 Tiam li iris el la lando de la Ĥaldeoj, kaj
loĝis en Ĥaran; kaj el tie, post la morto de lia
patro, Li transloĝigis lin en ĉi tiun landon, kie vi
nun loĝas; 5 kaj Li donis al li nenian heredaĵon
en ĝi, eĉ ne piedspacon, sed Li promesis doni

ĝin al li por posedaĵo kaj al lia idaro post li,
kiam li ankoraŭ ne havis infanon. 6 Kaj Dio
parolis jene: ke lia idaro loĝos en fremda lando,
kaj ke oni sklavigos kaj turmentos ilin dum
kvarcent jaroj. 7 Kaj la popolon, ĉe kiu ili estos
sklavoj, Mi juĝos, diris Dio; kaj poste ili eliros
kaj faros servon al Mi sur ĉi tiu loko. 8 Kaj Li
donis al li la interligon de cirkumcido; kaj tiel
Abraham naskigis Isaakon kaj cirkumcidis lin
en la oka tago, kaj Isaak naskigis Jakobon, kaj
Jakob la dek du patriarkojn. 9 Kaj la patriarkoj,
enviante Jozefon, lin vendis en Egiptujon; kaj
Dio estis kun li, 10 kaj liberigis lin el ĉiuj liaj
suferoj, kaj donis al li favoron kaj saĝecon antaŭ
Faraono, reĝo de Egiptujo; kaj ĉi tiu estrigis lin
super Egiptujo kaj super lia tuta domo. 11 Kaj
venis malsato sur la tutan landon Egiptujon kaj
Kanaanon, kaj granda sufero; kaj niaj patroj ne
trovis nutraĵon. 12 Sed kiam Jakob aŭdis, ke estas
greno en Egiptujo, li sendis unue niajn patrojn.
13 Kaj la duan fojon Jozef rekonatiĝis al siaj fratoj,
kaj la gento de Jozef estis montrita al Faraono.
14 Kaj Jozef sendis, kaj alvokis sian patron Jakob,
kaj la tutan parencaron, sepdek kvin animojn.
15 Kaj Jakob venis en Egiptujon, kaj mortis li
mem kaj niaj patroj; 16 kaj ili estis transportitaj al
Ŝeĥem kaj metitaj en la tombon, kiun Abraham
aĉetis por prezo arĝenta de la filoj de Ĥamor
en Ŝeĥem. 17 Sed kiam alproksimiĝis la tempo
de la promeso, kiun Dio ĵuris al Abraham, la
popolo diskreskis kaj multiĝis en Egiptujo, 18 ĝis
aperis alia reĝo, kiu ne konis Jozefon. 19 Tiu

agis ruze kontraŭ nia gento, kaj premis niajn
patrojn tiel, ke ili elĵetis siajn infanojn, por ke ili
ne vivadu. [20] En tiu tempo Moseo naskiĝis, kaj
estis eksterordinare bela; kaj li estis nutrata tri
monatojn en la domo de sia patro; [21] kaj kiam oni
lin elĵetis, prenis lin la filino de Faraono kaj lin
nutris kiel sian filon. [22] Kaj Moseo estis instruita
en la tuta saĝeco de la Egiptoj, kaj estis potenca
per siaj vortoj kaj agoj. [23] Sed kiam li jam havis
la aĝon de kvardek jaroj, venis en lian koron la
penso viziti siajn fratojn, la Izraelidojn. [24] Kaj
vidinte unu el ili suferi maljustecon, li defendis
kaj venĝis la premiton, batante la Egipton; [25] kaj
li supozis, ke liaj fratoj komprenos, ke Dio per
lia mano donas al ili savon, sed ili ne komprenis.
[26] Kaj en la sekvanta tago li aperis al ili, dum
ili malpacis, kaj li deziris repacigi ilin, dirante:
Ho viroj, vi estas fratoj; kial vi malbonfaras unu
al alia? [27] Sed la ofendanto de sia proksimulo
forpuŝis lin, dirante: Kiu faris vin estro kaj
juĝanto super ni? [28] Ĉu vi celas mortigi min,
kiel vi mortigis la Egipton hieraŭ? [29] Kaj ĉe tiu
parolo Moseo forkuris kaj ekloĝis en la lando
Midjana, kie li naskigis du filojn. [30] Kaj post
paso de kvardek jaroj anĝelo aperis al li en la
dezerto apud monto Sinaj, en flama fajro en
arbetaĵo. [31] Kaj kiam Moseo ĝin vidis, li miris
pri la fenomeno; kaj kiam li alproksimiĝis, por
rigardi, venis al li voĉo de la Eternulo: [32] Mi
estas la Dio de viaj patroj, la Dio de Abraham,
kaj de Isaak, kaj de Jakob. Kaj Moseo tremis,
kaj ne kuraĝis rigardi. [33] Kaj la Eternulo diris

al li: Deprenu la ŝuojn de viaj piedoj; ĉar la
loko, sur kiu vi staras, estas tero sankta. 34 Mi
rigardis, kaj vidis la mizeron de Mia popolo, kiu
estas en Egiptujo, kaj Mi aŭdis ĝian ĝemadon,
kaj Mi malsupreniris, por savi ĝin; venu do, kaj
Mi vin sendos en Egiptujon. 35 Tiun Moseon,
kiun ili malakceptis, dirante: Kiu faris vin estro
kaj juĝanto? tiun Dio sendis, por esti estro kaj
savanto, per la mano de la anĝelo, kiu aperis al
li en la arbetaĵo. 36 Tiu elkondukis ilin, farinte
mirindaĵojn kaj signojn en Egiptujo, kaj en la
Ruĝa Maro, kaj en la dezerto dum kvardek jaroj.
37 Ĝi estis tiu Moseo, kiu diris al la Izraelidoj:
Profeton el viaj fratoj, similan al mi, starigos por
vi la Eternulo, via Dio. 38 Li estis tiu, kiu estis en
la komunumo en la dezerto kun la anĝelo, kiu
parolis kun li sur la monto Sinaj, kaj estis kun
niaj patroj; kaj ricevis vivajn orakolojn, por doni
al ni; 39 al tiu niaj patroj ne volis esti obeemaj, sed
forpuŝis lin, kaj returniĝis en sia koro al Egiptujo,
40 dirante al Aaron: Faru al ni diojn, kiuj irus
antaŭ ni; ĉar pri tiu Moseo, kiu elkondukis nin
el la lando Egipta, ni ne scias, kio okazis al li.
41 Kaj ili faris bovidon en tiuj tagoj, kaj alportis
oferon al la idolo, kaj ĝojis pri la faritaĵo de siaj
manoj. 42 Tiam Dio turniĝis, kaj lasis ilin servi
al la armeo de la ĉielo, kiel estas skribite en la
libro de la profetoj:

Ĉu vi alportis al Mi buĉitajn bestojn kaj oferojn

Dum kvardek jaroj en la dezerto, ho domo de
Izrael?

43 Kaj vi portis la tabernaklon de Moleĥ

Kaj la stelon de la dio Refan,
La figuraĵojn, kiujn vi faris, por adorkliniĝi al ili;
Kaj Mi elpatrujigos vin preter Babelon.

44 Kun niaj patroj en la dezerto estis la taber-
naklo de atesto, kiel ordonis Tiu, kiu parolis al
Moseo, ke li konstruu ĝin laŭ la modelo, kiun li
vidis. 45 Ĝin ankaŭ niaj patroj siavice enportis
kun Josuo, kiam ili eniris en la posedaĵon de la
nacioj, kiujn Dio forpuŝis antaŭ niaj patroj, ĝis la
tagoj de David; 46 kiu trovis favoron antaŭ Dio,
kaj petis trovi loĝejon por la Dio de Jakob. 47 Sed
Salomono konstruis por Li domon. 48 Tamen la
Plejaltulo ne loĝas en manfaritaj temploj, kiel
diris la profeto:

49 La ĉielo estas Mia trono,
Kaj la tero estas Mia piedbenketo;
Kian domon vi konstruos por Mi? diras la Eternulo;
Kaj kia estas la loko por Mia ripozo?
50 Ĉu ne faris Mia mano ĉion tion?

51 Vi malmolnukaj, vi necirkumciditaj je koro
kaj oreloj, vi ĉiam rezistas al la Sankta Spirito;
kiel viaj patroj, tiel ankaŭ vi. 52 Kiun el la profetoj
viaj patroj ne persekutis? kaj ili mortigis tiujn,
kiuj antaŭmontris pri la alveno de la Justulo, de
kiu vi nun fariĝis la perfidintoj kaj mortigintoj;
53 vi, kiuj ricevis la leĝon, kiel anoncitan per
anĝeloj, sed ĝin ne observis.

54 Kaj aŭdante tion, ili koleriĝis en la koro,
kaj grincigis kontraŭ li siajn dentojn. 55 Sed
li, plena de la Sankta Spirito, rigardis fikse al
la ĉielo, kaj vidis la gloron de Dio, kaj Jesuon

starantan dekstre de Dio, 56 kaj diris: Jen mi
vidas la ĉielon malfermitan kaj la Filon de homo
starantan dekstre de Dio. 57 Sed ili ekkriis
per laŭta voĉo, kaj fermis siajn orelojn, kaj
kuregis sur lin unuanime, 58 kaj elpelis lin el la
urbo, kaj ĵetis sur lin ŝtonojn; kaj la atestantoj
demetis siajn vestojn apud la piedoj de junulo,
nomata Saŭlo. 59 Kaj ili ŝtonmortigis Stefanon,
vokantan kaj dirantan: Jesuo, Sinjoro, akceptu
mian spiriton. 60 Kaj li genuiĝis, kaj kriis per
laŭta voĉo: Sinjoro, ne metu sur ilin ĉi tiun
pekon. Kaj tion dirinte, li endormiĝis.

8

1 Kaj Saŭlo konsentis al lia mortigo.

Kaj en tiu tago komenciĝis granda persekutado
kontraŭ la eklezio, kiu estis en Jerusalem; kaj
ĉiuj estis dispelitaj tra la regionoj de Judujo kaj
Samario, kun escepto de la apostolaro. 2 Kaj
piuloj enterigis Stefanon, kaj faris pri li grandan
funebron. 3 Sed Saŭlo atakis la eklezion, enirante
en ĉiun domon, kaj li trenis virojn kaj virinojn,
kaj transdonis ilin en malliberejon.

4 Sed la dispelitoj trairis, predikante la vor-
ton. 5 Kaj Filipo, malsuprenirinte en la urbon
Samario, proklamis al ili la Kriston. 6 Kaj
la homamaso unuanime atentis la parolojn de
Filipo, kiam ili lin aŭdis kaj vidis la signojn, kiujn
li faris. 7 Ĉar el multaj el ili, kiuj havis malpurajn
spiritojn, ĉi tiuj elvenis, kriante per laŭta voĉo;
kaj multaj paralizuloj kaj lamuloj resaniĝis. 8 Kaj
estis granda ĝojo en tiu urbo.

[9] Sed unu viro, nome Simon, jam antaŭe far-
adis magion en la urbo kaj sorĉadis la popolon
de Samario, dirante, ke li estas iu granda; [10] al li
atentadis ili ĉiuj, de la malgrandaj ĝis la grandaj,
dirante: Ĉi tiu homo estas la granda potenco de
Dio. [11] Kaj ili atentadis lin, ĉar li jam de longe
sorĉis ilin per magiaĵoj. [12] Sed kiam ili kredis
al Filipo, predikanta la evangelion pri la regno
de Dio kaj la nomo de Jesuo Kristo, ili baptiĝis,
viroj kaj virinoj. [13] Kaj Simon mem ankaŭ kredis;
kaj kiam li baptiĝis, li forte aliĝis al Filipo, kaj
vidante signojn kaj grandajn miraklojn farataj, li
konfuziĝis.

[14] Kaj la apostoloj en Jerusalem, aŭdinte, ke
Samario akceptis la vorton de Dio, sendis al ili
Petron kaj Johanon; [15] kiuj, alveninte, preĝis
por ili, ke ili ricevu la Sanktan Spiriton, [16] ĉar
ankoraŭ sur neniun el ili li falis; ili nur baptiĝis
en la nomon de la Sinjoro Jesuo. [17] Tiam ili
metis la manojn sur ilin, kaj ili ricevis la Sanktan
Spiriton. [18] Kaj kiam Simon vidis, ke la Sankta
Spirito estis donata per la surmetado de la manoj
de la apostoloj, li proponis al ili monon, [19] kaj
diris: Donu ankaŭ al mi ĉi tiun rajton, por ke
ĉiu ajn, sur kiun mi metos la manojn, ricevu la
Sanktan Spiriton. [20] Sed Petro diris al li: Via
arĝentaĵo iru kun vi en pereon, ĉar vi pensis
ricevi per mono la donacon de Dio. [21] Vi havas
nek parton nek loton en tiu afero, ĉar via koro
ne estas rekta antaŭ Dio. [22] Pentu do pri tiu via
malboneco, kaj preĝu al la Eternulo, se eble la
penso de via koro estu pardonita al vi. [23] Ĉar mi

vidas, ke vi estas en la galo de maldolĉeco kaj en
la kateno de maljusteco. 24 Kaj Simon responde
diris: Preĝu vi al la Eternulo por mi, ke trafu min
neniom el tio, pri kio vi parolis.

25 Ili do, atestinte kaj parolinte la vorton de
la Sinjoro, revenis al Jerusalem, kaj predikis la
evangelion al multaj vilaĝoj de la Samarianoj.

26 Sed anĝelo de la Eternulo parolis al Filipo,
dirante: Leviĝu, kaj iru suden ĝis la vojo, kiu
kondukas de Jerusalem al Gaza; tio estas dezerto.
27 Kaj li leviĝis, kaj ekiris; kaj jen viro, Etiopo,
eŭnuko, potenculo sub Kandake, reĝino de la
Etiopoj, kaj kiu estis super ŝia tuta trezoro, jam
venis al Jerusalem, por adorkliniĝi; 28 tiu vojaĝis
returne, kaj, sidante en sia ĉaro, legis la profeton
Jesaja. 29 Kaj la Spirito diris al Filipo: Aliru,
kaj aliĝu al tiu ĉaro. 30 Kaj Filipo alkuris, kaj
aŭdis lin legi la profeton Jesaja, kaj diris: Ĉu vi
komprenas tion, kion vi legas? 31 Kaj tiu diris:
Kiel mi povas, se neniu min gvidas? Kaj li petis
Filipon, ke li supreniru kaj sidiĝu kun li. 32 La
peco de la Skribo, kiun li legis, estis jena:

Li estis kondukata kiel ŝafo al la buĉo;
Kaj kiel ŝafido muta antaŭ sia tondanto,
Li ne malfermis sian buŝon;
33 En lia humiliĝo lia juĝo estis deprenita;
Pri lia generacio kiu rakontos?
Ĉar lia vivo estas prenita for de la tero.

34 Kaj la eŭnuko responde al Filipo diris: Mi
petas vin, pri kiu parolis la profeto ĉi tion? ĉu
pri si, aŭ pri iu alia? 35 Kaj Filipo malfermis sian
buŝon, kaj komencante de tiu Skribo, predikis

al li Jesuon. 36 Kaj dum ili iris sur la vojo, ili
alvenis al iu akvo; kaj la eŭnuko diris: Jen estas
akvo; kio malhelpas min baptiĝi? 37 Kaj Filipo
diris: Se vi kredas per via tuta koro, tio estas
permesata. Kaj li respondis: Mi kredas, ke Jesuo
Kristo estas la Filo de Dio. 38 Kaj li ordonis, ke
la ĉaro haltu, kaj ili ambaŭ malsupreniris en la
akvon, Filipo kaj la eŭnuko; kaj li baptis lin.
39 Kaj kiam ili supreniris el la akvo, la Spirito
de la Eternulo forkaptis Filipon; kaj la eŭnuko
ne plu lin vidis, kaj li iris sian vojon, ĝojante.
40 Sed Filipo troviĝis en Aŝdod; kaj trapasante, li
predikis la evangelion en ĉiuj urboj, ĝis li alvenis
en Cezarean.

9

1 Kaj Saŭlo, ankoraŭ spirante minacojn kaj
mortigon kontraŭ la disĉiploj de la Sinjoro, iris
al la ĉefpastro, 2 kaj petis de li leterojn al la
sinagogoj en Damasko, por ke, se li eble trovos
homojn, aliĝintajn al la Vojo, ĉu virojn aŭ viri-
nojn, li alkonduku ilin katenitajn al Jerusalem.
3 Kaj dum li vojaĝis, li alproksimiĝis al Damasko;
kaj subite ekbrilegis ĉirkaŭ li lumo el la ĉielo;
4 kaj li falis sur la teron, kaj aŭdis voĉon dirantan
al li: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min persekutas? 5 Kaj
li diris: Kiu vi estas, ho Sinjoro? Kaj tiu diris:
Mi estas Jesuo, kiun vi persekutas; 6 sed leviĝu,
kaj eniru en la urbon, kaj estos dirite al vi, kion
vi devas fari. 7 Kaj liaj kunvojaĝantoj staris
mutaj, aŭdante la voĉon, sed vidante neniun.
8 Kaj Saŭlo leviĝis de la tero; kaj kiam liaj okuloj
malfermiĝis, li vidis nenion; kaj ili kondukis lin

je la mano, kaj venigis lin en Damaskon. 9 Kaj li
estis sen vidpovo tri tagojn; kaj ne manĝis, nek
trinkis.

10 Kaj en Damasko estis unu disĉiplo nomata
Ananias; kaj la Sinjoro diris al li en vizio:
Ananias. Kaj li respondis: Jen mi, Sinjoro. 11 Kaj
la Sinjoro diris al li: Leviĝu, kaj iru sur la straton,
kiun oni nomas Rekta, kaj serĉu en la domo de
Judas viron, nomatan Saŭlo, el Tarso; ĉar jen li
preĝas; 12 kaj li vidis viron, nomatan Ananias,
enirantan kaj metantan sur lin la manojn, por
ke li ricevu vidpovon. 13 Sed Ananias respondis:
Sinjoro, mi aŭdis de multaj pri ĉi tiu viro, kiom
da malbono li faris kontraŭ viaj sanktuloj en
Jerusalem; 14 kaj ĉi tie li havas de la ĉefpastroj
aŭtoritaton kateni ĉiujn, kiuj vokas vian nomon.
15 Sed la Sinjoro diris al li: Ekiru, ĉar li estas
elektita ilo por mi, por porti mian nomon antaŭ
la nacianoj kaj la reĝoj kaj la Izraelidoj; 16 ĉar mi
montros al li, kiom li devas suferi pro mia nomo.
17 Kaj Ananias ekiris, kaj eniris en la domon, kaj
metinte sur lin la manojn, diris: Frato Saŭlo,
min sendis la Sinjoro Jesuo, kiu aperis al vi en la
vojo, laŭ kiu vi venis, por ke vi ricevu vidpovon
kaj pleniĝu de la Sankta Spirito. 18 Kaj tuj falis
de liaj okuloj kvazaŭ skvamoj; kaj li tuj ricevis
vidpovon, kaj leviĝis kaj baptiĝis; 19 kaj preninte
nutraĵon, li refortiĝis.

Kaj dum kelke da tagoj li restis kun la disĉiploj
en Damasko. 20 Kaj en la sinagogoj li tuj
proklamis Jesuon, ke li estas la Filo de Dio. 21 Kaj
miregis ĉiuj, kiuj lin aŭdis, kaj ili diris: Ĉu li

ne estas tiu, kiu en Jerusalem pereigis tiujn, kiuj
vokis ĉi tiun nomon? kaj li venis ĉi tien por tio, ke
li konduku ilin katenitajn antaŭ la ĉefpastrojn.
22 Sed Saŭlo des pli fortiĝis, kaj li konfuzis la
Judojn loĝantajn en Damasko, pruvante, ke tiu
estas la Kristo.

23 Kaj post la paso de multaj tagoj, la Judoj kune
konsiliĝis, por lin mortigi; 24 sed ilia konspiro
sciiĝis al Saŭlo. Kaj ili observadis la pordegojn
tage kaj nokte, por lin mortigi; 25 sed liaj disĉiploj
prenis lin nokte, kaj mallevis lin tra la urba
muro, malsupren lasante lin en korbego.

26 Kaj kiam li venis en Jerusalemon, li provis
aliĝi al la disĉiploj; kaj ĉiuj lin timis, ne kredante,
ke li estas disĉiplo. 27 Sed Barnabas prenis lin,
kaj kondukis lin al la apostoloj, kaj rakontis al
ili, kiel li sur la vojo vidis la Sinjoron, kiu ankaŭ
parolis al li, kaj kiel en Damasko li sentime
parolis en la nomo de Jesuo. 28 Kaj li estis kun ili,
enirante kaj elirante en Jerusalem, 29 kaj sentime
predikante en la nomo de la Sinjoro; kaj li parolis
kaj disputadis kontraŭ la Grekaj Judoj; sed ili
entreprenis mortigi lin. 30 Kaj la fratoj, eksciinte
tion, kondukis lin al Cezarea, kaj forsendis lin al
Tarso.

31 Kaj la eklezio tra la tuta Judujo kaj Galileo
kaj Samario havis pacon kaj ricevis edifon; kaj
iradante en la timo de la Sinjoro kaj en la konsolo
de la Sankta Spirito, ĝi kreskis.

32 Kaj dum Petro trairis ĉiujn regionojn, li
ankaŭ malsupreniris al la sanktuloj loĝantaj en
Lida. 33 Kaj tie li trovis unu viron, nomatan
Eneas, kiu kuŝadis en sia lito jam ok jarojn; ĉar

li estis paralizulo. 34 Kaj Petro diris al li: Eneas,
Jesuo Kristo vin sanigas; leviĝu, kaj ordigu vian
liton. Kaj li tuj leviĝis. 35 Kaj ĉiuj loĝantoj en Lida
kaj en Ŝaron lin vidis, kaj turniĝis al la Sinjoro.

36 Kaj estis en Jafo unu disĉiplino, nomata
Tabita, kiu laŭ traduko estas nomata Dorkas; ŝi
estis plena de bonfaroj kaj almozoj, kiujn ŝi faris.
37 Kaj en tiu tempo ŝi malsaniĝis, kaj mortis;
kaj ili ŝin lavis kaj metis en supran ĉambron.
38 Kaj ĉar Lida estis proksime de Jafo, la disĉiploj,
aŭdinte, ke Petro estas tie, sendis al li du virojn,
por petegi lin: Ne prokrastu veni al ni. 39 Kaj
Petro leviĝis kaj iris kun ili. Kaj kiam li alvenis,
ili lin kondukis en la supran ĉambron; kaj alestis
apud li ĉiuj vidvinoj, plorante kaj montrante
tunikojn kaj vestojn, kiujn Dorkas faris, kiam ŝi
estis ankoraŭ kun ili. 40 Sed Petro, formetinte
ĉiujn, genuiĝis kaj preĝis, kaj, turninte sin al la
korpo, li diris: Tabita, leviĝu. Kaj ŝi malfermis
siajn okulojn, kaj, vidinte Petron, ŝi side leviĝis.
41 Kaj li donis al ŝi la manon kaj starigis ŝin, kaj,
vokinte la sanktulojn kaj vidvinojn, li prezentis
ŝin vivanta. 42 Kaj tio fariĝis sciata tra la tuta
Jafo, kaj multaj kredis al la Sinjoro. 43 Kaj dum
multe da tagoj li loĝis en Jafo ĉe unu Simon,
tanisto.

10

1 En Cezarea estis unu viro, nomata Kornelio,
centestro de la kohorto nomata la Itala, 2 viro
pia, kiu timis Dion kune kun sia tuta familio,
kaj donis multajn almozojn al la popolo, kaj
preĝis al Dio konstante. 3 Tiu vidis klare en

vizio, ĉirkaŭ la naŭa horo de la tago, anĝelon de
Dio, alvenantan al li, kaj dirantan al li: Kornelio.
4 Kaj ĉi tiu, fikse rigardante lin kaj timante, diris:
Kio estas, Sinjoro? Kaj li diris al li: Viaj preĝoj
kaj viaj almozoj supreniris kiel memoraĵo antaŭ
Dio. 5 Kaj nun sendu virojn al Jafo, kaj venigu
Simonon, kiu estas alnomata Petro; 6 li gastas
ĉe unu Simon, tanisto, kies domo estas apud
la marbordo. 7 Kaj kiam foriris la anĝelo, kiu
parolis al li, li alvokis du el siaj domservantoj,
kaj pian soldaton el tiuj, kiuj ĉiam deĵoris apud
li; 8 kaj klariginte ĉion al ili, li sendis ilin al Jafo.

9 Kaj en la sekvanta tago, kiam ili vojaĝis kaj
alproksimiĝis al la urbo, Petro supreniris sur la
tegmenton, por preĝi, ĉirkaŭ la sesa horo; 10 kaj
li fariĝis malsata, kaj deziris manĝi; sed dum
oni pretigis, falis sur lin ekstazo; 11 kaj li vidis
la ĉielon malfermitan, kaj ian ujon malsupreni-
rantan, kvazaŭ grandan tukon, mallevatan per
la kvar anguloj sur la teron; 12 kaj en ĝi troviĝis
ĉiaj kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj de la tero kaj
birdoj de la ĉielo. 13 Kaj venis voĉo al li: Leviĝu,
Petro; buĉu kaj manĝu. 14 Sed Petro diris: Ho
ne, Sinjoro, ĉar mi neniam manĝis ion profanan
aŭ malpuran. 15 Kaj voĉo venis al li denove duan
fojon: Kion Dio purigis, tion vi ne nomu profana.
16 Kaj tio estis farita trifoje; kaj la ujo estis tuj
prenita for en la ĉielon.

17 Kaj dum Petro spirite embarasiĝis, kia povas
esti la vizio, kiun li vidis, jen la viroj senditaj de
Kornelio, eldemandinte pri la domo de Simon,
staris antaŭ la pordo, 18 kaj vokis kaj demandis,

ĉu Simon, kiu estas alnomata Petro, tie gastas.
19 Kaj dum Petro pripensis pri la vizio, la Spirito
diris al li: Jen tri viroj vin serĉas. 20 Sed
leviĝu, kaj malsupreniru, kaj vojaĝu kun ili, tute
ne hezitante; ĉar mi ilin sendis. 21 Kaj Petro
malsupreniris al la viroj, kaj diris: Jen mi estas
tiu, kiun vi serĉas; kia estas la kaŭzo, pro kiu vi
venis? 22 Kaj ili diris: Kornelio, centestro, viro
justa kaj timanta Dion, kaj bone atestata de la
tuta nacio de la Judoj, estas avertita de sankta
anĝelo, ke li venigu vin al sia domo kaj aŭdu
parolojn de vi. 23 Tial li envokis kaj gastigis ilin.

Kaj en la sekvanta tago li leviĝis, kaj foriris
kun ili, kaj iuj fratoj el Jafo lin akompanis. 24 Kaj
la morgaŭan tagon ili eniris en Cezarean. Kaj
Kornelio atendis ilin, kunvokinte siajn parencojn
kaj intimajn amikojn. 25 Kaj kiam Petro estis
eniranta, Kornelio lin renkontis, kaj, falinte
antaŭ liaj piedoj, adorkliniĝis al li. 26 Sed Petro
lin levis, dirante: Stariĝu; mi mem ankaŭ estas
homo. 27 Kaj interparolante kun li, li eniris, kaj
trovis multajn kunvenintajn; 28 kaj li diris al ili:
Vi mem scias, kiel kontraŭleĝe estas por Judo
kamaradiĝi aŭ aliri al alinaciano; sed Dio min
admonis, ke mi ne nomu ian homon profana aŭ
malpura; 29 tial, kiam mi estis vokita, mi alvenis
sen kontraŭdiro. Mi do demandas, por kio vi min
venigis? 30 Kaj Kornelio diris: Antaŭ kvar tagoj
ĝis ĉi tiu horo, mi preĝis la naŭahoran preĝon
en mia domo; kaj jen antaŭ mi staris viro hele
vestita, 31 kaj diris: Kornelio, via preĝo estas
aŭdita, kaj viaj almozoj estas memoritaj antaŭ

Dio. 32 Sendu do al Jafo, kaj invitu al vi Simonon,
kiu estas alnomata Petro; li gastas en la domo de
Simon, tanisto, apud la marbordo. 33 Tial mi tuj
sendis al vi; kaj vi bone faris, ke vi venis. Nun
do ni ĉiuj alestas ĉi tie antaŭ Dio, por aŭdi ĉion,
kio estas ordonita al vi de la Sinjoro. 34 Kaj Petro
malfermis sian buŝon, kaj diris:

Vere mi ekkomprenas, ke Dio ne privilegias
personojn; 35 sed en ĉiu nacio tiu, kiu timas
Lin kaj agas juste, estas akceptata de Li. 36 Vi
konas tiun vorton, kiun Li sendis al la Izraelidoj,
predikante la evangelion de paco per Jesuo
Kristo (li estas Sinjoro de ĉiuj); 37 vi konas tiun
diron, kiu estas disvastigita tra la tuta Judujo,
komencante de Galileo, post la bapto, kiun
predikis Johano — 38 Jesuon, la Nazaretanon,
kiun Dio sanktoleis per la Sankta Spirito kaj
potenco; li ĉirkaŭiris, bonfarante kaj sanigante
ĉiujn premegatajn de la diablo, ĉar Dio estis kun
li. 39 Kaj ni estas atestantoj pri ĉio, kion li faris
en la lando de la Judoj kaj en Jerusalem; lin oni
mortigis, pendigante lin sur lignaĵo. 40 Lin Dio
levis en la tria tago, kaj donis, ke li estu videbla,
41 ne al la tuta popolo, sed al atestantoj, kiuj estis
elektitaj antaŭe de Dio, al ni, kiuj manĝis kaj
trinkis kun li post lia releviĝo el la mortintoj.
42 Kaj li ordonis al ni prediki al la popolo, kaj
atesti, ke li estas la difinito de Dio, por esti la
juĝisto de la vivantoj kaj de la mortintoj. 43 Pri li
ĉiuj profetoj atestas, ke per lia nomo ĉiu kredanta
al li ricevos pardonadon de pekoj.

44 Dum Petro parolis tiujn vortojn, la Sankta

Spirito falis sur ĉiujn, kiuj aŭdis la diron. 45 Kaj
ĉiuj el la cirkumcido kredantoj, kiuj venis kun
Petro, miregis pri tio, ke ankaŭ sur la nacianojn
estis surverŝata la donaco de la Sankta Spirito.
46 Ĉar ili aŭdis ilin paroli per lingvoj kaj glori
Dion. Tiam respondis Petro: 47 Ĉu iu povas
malpermesi la akvon, ke ne baptiĝu ĉi tiuj, kiuj
ricevis la Sanktan Spiriton tiel same, kiel ni?
48 Kaj li ordonis, ke ili baptiĝu en la nomo de
Jesuo Kristo. Tiam ili petis, ke li restu ankoraŭ
kelkajn tagojn.

11

1 Kaj la apostoloj kaj la fratoj, kiuj estis en
Judujo, aŭdis, ke la nacianoj ankaŭ ricevis
la vorton de Dio. 2 Kaj kiam Petro venis
al Jerusalem, tiuj, kiuj estis el la cirkumcido,
disputis kun li, 3 dirante: Vi eniris al viroj ne
cirkumciditaj, kaj manĝis kun ili. 4 Sed Petro
klarigis la aferon al ili orde, dirante: 5 Dum
mi preĝis en la urbo Jafo, en ekstazo mi vidis
vizion, ujon malsuprenirantan, kvazaŭ grandan
tukon, mallevatan el la ĉielo per la kvar anguloj;
kaj ĝi venis ĝis mi; 6 kun fiksa rigardo mi ĝin
observis, kaj vidis kvarpiedajn bestojn de la tero
kaj sovaĝajn bestojn kaj rampaĵojn kaj birdojn
de la ĉielo. 7 Kaj mi aŭdis voĉon dirantan al mi:
Leviĝu, Petro; buĉu kaj manĝu. 8 Sed mi diris:
Ho ne, Sinjoro, ĉar nenio profana aŭ malpura
eniris iam en mian buŝon. 9 Sed voĉo respondis
al mi la duan fojon el la ĉielo: Kion Dio purigis,
tion vi ne nomu profana. 10 Ĉi tio fariĝis trifoje,

kaj ĉio estis retirata en la ĉielon. 11 Kaj jen
antaŭ la domo, en kiu mi estis, tuj staris tri viroj
senditaj el Cezarea al mi. 12 Kaj la Spirito ordonis,
ke mi iru kun ili, tute ne hezitante. Kaj ĉi tiuj ses
fratoj min akompanis, kaj ni eniris en la domon
de la viro; 13 kaj li diris al ni, ke li vidis en sia
domo la anĝelon starantan, kaj dirantan: Sendu
al Jafo, kaj venigu Simonon, kies alnomo estas
Petro, 14 kiu parolos al vi vortojn, per kiuj vi kaj
via tuta familio saviĝos. 15 Kaj dum mi komencis
paroli, la Sankta Spirito malsupreniris sur ilin
tiel same, kiel sur nin en la komenco. 16 Kaj mi
rememoris la vorton de la Sinjoro, ke li diris:
Johano ja baptis per akvo; sed vi baptiĝos per
la Sankta Spirito. 17 Se do al ili Dio donis la
saman donacon, kiel al ni, kiam ni ekkredis al
la Sinjoro Jesuo Kristo, kia homo mi estis, ke mi
povus kontraŭstari al Dio? 18 Kiam ili tion aŭdis,
ili silentiĝis, kaj gloris Dion, dirante: Ankaŭ do
al la nacianoj Dio donacis penton por vivo.

19 Tiuj do, kiuj dispeliĝis pro la suferado, kiu
okazis pro Stefano, vojaĝis ĝis Fenikio kaj Kipro
kaj Antioĥia, priparolante la vorton al neniu
krom nur Judoj. 20 Sed iuj el ili, viroj el Kipro kaj
Kireno, veninte en Antioĥian, parolis al la Grekoj
ankaŭ, predikante la Sinjoron Jesuo. 21 Kaj la
mano de la Sinjoro estis kun ili; kaj granda
nombro kredis kaj turniĝis al la Sinjoro. 22 Kaj
la raporto pri tio estis aŭdita de la eklezio, kiu
estis en Jerusalem; kaj ili forsendis Barnabason
ĝis Antioĥia; 23 li, veninte, kaj vidante la gracon
de Dio, ĝojis; kaj li admonis ilin ĉiujn, ke kun

korfirmeco ili restu fidelaj al la Sinjoro; 24 ĉar
li estis bona viro, kaj plena de la Sankta Spirito
kaj de fido; kaj multo da homoj aldoniĝis al la
Sinjoro. 25 Kaj li iris al Tarso, por serĉi Saŭlon;
26 kaj trovinte, li kondukis lin al Antioĥia. Kaj
dum tuta jaro ili kunvenadis kun la eklezio, kaj
instruis grandan aron da homoj; kaj en Antioĥia
la disĉiploj unue nomiĝis Kristanoj.

27 Kaj en tiuj tagoj profetoj el Jerusalem vojaĝis
al Antioĥia. 28 Kaj stariĝis unu el ili, nomata
Agabo, kaj deklaris per la Spirito, ke estos granda
malsato tra la tuta mondo; kaj tio okazis en la
tagoj de Klaŭdio. 29 Kaj la disĉiploj decidis, ke
ĉiu laŭ sia bonstato sendu helpon al la fratoj, kiuj
loĝis en Judujo; 30 tion ankaŭ ili faris, sendante
al la presbiteroj per la manoj de Barnabas kaj
Saŭlo.

12

1 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo la reĝo Herodo etendis
siajn manojn, por premi iujn el la eklezianoj.
2 Kaj li mortigis per glavo Jakobon, la fraton de
Johano. 3 Kaj vidinte, ke tio plaĉas al la Judoj, li
plue aldonis la areston de Petro. Kaj tiam estis
la tagoj de macoj. 4 Kaj kaptinte lin, li metis lin
en malliberejon, transdonante lin al kvar kvaroj
da soldatoj, por gardi lin, intencante elkonduki
lin post la Pasko al la popolo. 5 Tial Petro estis
gardata en la malliberejo; sed preĝo por li estis
fervore farata de la eklezio al Dio. 6 Kaj kiam
Herodo intencis elkonduki lin, en tiu sama nokto
Petro dormis inter du soldatoj, ligite per du

katenoj; kaj gardistoj antaŭ la pordoj gardis la
malliberejon. 7 Kaj jen apudstaris anĝelo de la
Eternulo, kaj lumo ekbrilis en la ĉambro; kaj li
frapis la flankon de Petro, kaj vekis lin, dirante:
Leviĝu rapide. Kaj liaj katenoj defalis de liaj
manoj. 8 Kaj la anĝelo diris al li: Zonu vin, kaj
alligu viajn sandalojn. Kaj li faris tion. Kaj li diris
al li: Ĵetu ĉirkaŭ vin vian mantelon kaj sekvu
min. 9 Kaj li eliris, kaj sekvis; kaj li ne sciis, ke
reala estas tio, kion faris la anĝelo, sed li pensis,
ke li vidas vizion. 10 Kaj trapasinte la unuan
postenon kaj la duan, ili venis al la fera pordego,
kiu kondukas en la urbon; kaj ĝi malfermiĝis al
ili propramove; kaj ili eliris, kaj pasis laŭlonge
de unu strato; kaj la anĝelo tuj foriris de li.
11 Kaj Petro, rekonsciiĝinte, diris: Nun mi certe
scias, ke la Eternulo elsendis Sian anĝelon kaj
liberigis min el la mano de Herodo kaj el la tuta
atendado de la popolo Juda. 12 Kaj pripensinte, li
venis al la domo de Maria, la patrino de Johano,
alnomata Marko, kie estis multaj kunvenintaj
kaj preĝantaj. 13 Kaj kiam li frapis ĉe la pordo
de la pordego, venis knabino nomata Roda, por
aŭskulti, 14 kaj rekonante la voĉon de Petro, ŝi
pro ĝojo ne malfermis la pordegon, sed enkuris,
kaj diris, ke Petro staras antaŭ la pordego. 15 Kaj
oni diris al ŝi: Vi frenezas. Sed ŝi persiste
certigis, ke tiel estas. Kaj ili diris: Ĝi estas lia
anĝelo. 16 Sed Petro daŭrigis la frapadon; kaj
ili, malferminte, vidis lin, kaj miregis. 17 Sed li
gestis per la mano, ke ili silentu, kaj rakontis al
ili, kiamaniere la Eternulo elkondukis lin el la

malliberejo. Kaj li diris: Sciigu pri tio Jakobon
kaj la fratojn. Kaj li foriris, kaj iris al alia loko.
18 Kaj kiam tagiĝis, fariĝis inter la soldatoj ne
malgranda ekscitiĝo, kio fariĝis kun Petro. 19 Kaj
Herodo, serĉinte kaj ne trovinte lin, ekzamenis la
gardistojn, kaj ordonis forkonduki ilin al morto.
Kaj li vojaĝis el Judujo al Cezarea, kaj tie restis
iom da tempo.

20 Kaj li estis tre kolera kontraŭ la homoj de
Tiro kaj Cidon; kaj ili venis unuanime al li, kaj,
akirinte la favoron de Blasto, la reĝa ĉambelano,
petis pacon, ĉar ilia lando estis nutrata de la
lando de la reĝo. 21 Kaj en difinita tago Herodo,
vestita en reĝaj vestoj, sidis sur tribunala seĝo
kaj deklamis al ili. 22 Kaj la popolo kriis: Ĝi
estas voĉo de dio, kaj ne de homo. 23 Kaj anĝelo
de la Eternulo tuj frapis lin, pro tio, ke li ne
donis al Dio la gloron; kaj manĝate de vermoj,
li senspiriĝis.

24 Sed la vorto de Dio kreskis kaj pligrandiĝis.

25 Kaj Barnabas kaj Saŭlo revenis de Jerusalem,
plenuminte sian servadon, kondukante kun si
Johanon, kiu estis alnomata Marko.

13

1 Kaj en Antioĥia, en la tiea eklezio, estis
profetoj kaj instruistoj, Barnabas, kaj Simeon,
nomata Niger, kaj Lucio, la Kirenano, kaj Man-
aen, kunvartito de la tetrarĥo Herodo, kaj Saŭlo.
2 Kaj dum ili faris servon al la Sinjoro kaj fastis, la
Sankta Spirito diris: Apartigu al mi Barnabason
kaj Saŭlon por tiu laboro, al kiu mi ilin vokis.

3 Tiam, fastinte kaj preĝinte kaj metinte sur ilin
la manojn, ili forsendis ilin.

4 Kaj ĉi tiuj, forkondukite de la Sankta Spirito,
malsupreniris al Seleŭkia; kaj de tie ili ŝipiris
al Kipro. 5 Kaj estante en Salamis, ili proklamis
la vorton de Dio en la sinagogoj de la Judoj;
kaj ili havis Johanon kiel helpanton. 6 Kaj
trairinte la tutan insulon ĝis Pafos, ili trovis
unu magiiston, Judan falsan profeton, kies nomo
estis Bar-Jesuo, 7 kiu estis kun la prokonsulo
Sergio Paŭlo, prudenta viro. Ĉi tiu venigis al
si Barnabason kaj Saŭlon, kaj deziris aŭdi la
vorton de Dio. 8 Sed kontraŭstaris al ili Elimas,
la magiisto (ĉar tion signifas lia nomo), penante
deturni la prokonsulon for de la fido. 9 Sed Saŭlo,
kiu estas Paŭlo, plenigite de la Sankta Spirito kaj
fikse rigardante lin, 10 diris: Ho vi, plena de ĉia
trompo kaj ruzemeco, filo de diablo, malamiko
de ĉia justeco, ĉu vi ne ĉesos defleksi la rektajn
vojojn de la Sinjoro? 11 Kaj nun jen la mano
de la Sinjoro estas sur vi, kaj vi estos blinda, ne
vidante la sunon dum kelka tempo. Kaj tuj falis
sur lin nebulo kaj mallumo, kaj ĉirkaŭvagante, li
serĉis mankondukantojn. 12 Tiam la prokonsulo,
vidinte la okazintaĵon, kredis, mirigite de la
instruado de la Sinjoro.

13 Sed Paŭlo kaj liaj akompanantoj ekŝipiris de
Pafos kaj venis al Perga en Pamfilio; kaj Johano
forlasis ilin kaj reiris al Jerusalem. 14 Sed ili,
trapasante de Perga venis al Antioĥia en Pisidio;
kaj en la sabato ili eniris en la sinagogon, kaj
sidiĝis. 15 Kaj post la legado de la leĝo kaj la

profetoj, la sinagogestroj sendis al ili, dirante:
Fratoj, se estas ĉe vi vorto de admono por la
popolo, parolu. 16 Kaj Paŭlo, stariĝinte kaj
gestinte per la mano, diris:

Izraelidoj, kaj vi, kiuj timas Dion, aŭskultu.
17 La Dio de ĉi tiu popolo Izrael elektis niajn
patrojn, kaj altigis la popolon dum la loĝado en
Egiptujo, kaj per alta brako elkondukis ilin el
tie. 18 Kaj en la daŭro de ĉirkaŭ kvardek jaroj
Li toleris ilian konduton en la dezerto. 19 Kaj
eksterminte sep naciojn en la lando Kanaana, Li
donis al ili ilian landon kiel heredon por ĉirkaŭ
kvarcent kvindek jaroj; 20 kaj post tio Li donis
juĝistojn ĝis la profeto Samuel. 21 Kaj poste ili
petis reĝon; kaj Dio donis al ili Saulon, filon de
Kiŝ, viron el la tribo de Benjamen, por kvardek
jaroj. 22 Kaj formetinte lin, Li levis al ili Davidon
kiel reĝon, pri kiu Li parolis, atestante: Mi trovis
Davidon, filon de Jiŝaj, viron laŭ Mia koro; li
plenumos Mian tutan volon. 23 El lia idaro Dio
laŭ promeso venigis al Izrael Savanton, Jesuon,
24 kiam Johano jam predikis antaŭ lia alveno la
bapton de pento al la tuta popolo Izrael. 25 Kaj
dum Johano plenumis sian kuradon, li diris: Kiu
vi supozas, ke mi estas? mi ne estas tiu. Sed
jen venas post mi unu, al kiu mi ne estas inda
malligi la sandalojn de la piedoj. 26 Fratoj, idoj el
la raso de Abraham, kaj tiuj inter vi, kiuj timas
Dion, al ni estas sendita la vorto de ĉi tiu savo.
27 Ĉar la loĝantoj en Jerusalem kaj iliaj regantoj
ne konis lin; kaj kondamnante lin, ili plenumis la
voĉojn de la profetoj ĉiusabate legatajn. 28 Kaj

trovinte en li nenian kaŭzon de morto, ili tamen
petis Pilaton mortigi lin. 29 Kaj plenuminte ĉion,
kio estis skribita pri li, ili forprenis lin de la
lignaĵo kaj metis lin en tombon. 30 Sed Dio levis
lin el la mortintoj; 31 kaj li estis vidata multajn
tagojn de tiuj, kiuj venis kun li el Galileo en
Jerusalemon, kaj ili nun estas liaj atestantoj ĉe la
popolo. 32 Kaj ni alportas al vi bonan sciigon pri
la promeso farita al la patroj, 33 ke Dio plenumis
tion al ni, la filoj, relevinte Jesuon, kiel ankaŭ
estas skribite en la dua psalmo: Vi estas Mia
Filo, hodiaŭ Mi vin naskis. 34 Kaj pri tio, ke
Li relevis lin el la mortintoj, jam ne venontan
en forputron, Li parolis jene: Mi donos al vi
la fidindajn favorkoraĵojn de David. 35 Ĉar li
ankaŭ diris en alia psalmo: Vi ne permesos, ke
Via sanktulo forputru. 36 Ĉar David, servinte
en sia generacio al la intenco de Dio, ekdormis,
kaj alkolektiĝis al siaj patroj kaj vidis forputron;
37 sed tiu, kiun Dio relevis, ne vidis forputron.
38 Estu do sciate al vi, fratoj, ke per ĉi tiu estas
proklamata al vi pardonado de pekoj; 39 kaj ĉiu
kredanto al li estas pravigita pri ĉio, pri kio vi
ne povis esti pravigitaj per la leĝo de Moseo.
40 Gardu vin do, ke ne venu sur vin tio, kio estas
dirita en la profetoj:

41 Rigardu, vi malestimantoj, kaj miru, kaj malaperu,

Ĉar en via tempo Mi faras ion,

Kion vi ne kredus, se oni rakontus al vi.

42 Kaj dum ili eliris el la sinagogo, oni petegis,
ke ĉi tiuj vortoj estu parolataj al ili la venontan

sabaton. 43 Kaj kiam la sinagogo disiĝis, multaj el
la Judoj kaj el la piaj prozelitoj sekvis Paŭlon kaj
Barnabason, kiuj, alparolante ilin, urĝe admonis
ilin persisti en la graco de Dio.
44 En la sekvanta sabato preskaŭ la tuta urbo
kolektiĝis, por aŭdi la vorton de Dio. 45 Kaj
la Judoj, vidante la homamasojn, pleniĝis de
ĵaluzo, kaj kontraŭdiris la dirojn de Paŭlo, kaj
blasfemis. 46 Kaj Paŭlo kaj Barnabas, parolante
kuraĝe, diris: Estis necese paroli al vi unue la
vorton de Dio. Sed ĉar vi forpuŝis ĝin kaj ne
juĝas vin indaj je la eterna vivo, jen ni turnas nin
al la nacianoj. 47 Ĉar tiel ordonis al ni la Sinjoro:

Mi vin metis kiel lumon por la nacioj,
Por ke vi estu por savo ĝis la plej malproksima parto de la tero.

48 Kaj aŭdinte tion, la nacianoj ĝojis, kaj gloris
la vorton de Dio; kaj el ili kredis ĉiuj, kiuj estis
difinitaj por eterna vivo. 49 Kaj la vorto de la
Sinjoro estis disportata tra la tuta regiono. 50 Sed
la Judoj incitis la piajn virinojn bonfamajn kaj
la ĉefojn de la urbo, kaj instigis persekutadon
kontraŭ Paŭlo kaj Barnabas, kaj forpelis ilin el
siaj limoj. 51 Sed ili forskuis la polvon de siaj
piedoj kontraŭ ili, kaj iris al Ikonio. 52 Kaj la
disĉiploj pleniĝis de ĝojo kaj de la Sankta Spirito.

14

1 Kaj en Ikonio ili ambaŭ eniris en la sinagogon
de la Judoj, kaj tiel parolis, ke granda amaso da
Judoj kaj Grekoj kredis. 2 Sed la nekredantaj
Judoj ekscitis kaj malbonigis la animojn de la

nacianoj kontraŭ la fratoj. 3 Tial ili restis longan
tempon tie, sentime parolante en la Sinjoro, kiu
atestadis pri la vorto de Sia graco, lasante, ke
signoj kaj mirakloj fariĝu per iliaj manoj. 4 Sed
la loĝantaro de la urbo dividiĝis; unuj estis kun
la Judoj, kaj aliaj kun la apostoloj. 5 Kaj kiam
fariĝis atenco de la nacianoj kaj ankaŭ de la Judoj
kun iliaj regantoj, por ataki kaj ŝtonmortigi ilin,
6 sciiĝinte pri ĝi, ili forsavis sin en la urbojn de
Likaonio — Listran kaj Derben kaj la ĉirkaŭaĵon;
7 kaj tie ili proklamis la evangelion.

8 Kaj en Listra sidadis unu viro senforta en
la piedoj, kiu estis lama de la patrina ventro,
kaj neniam piediris. 9 Li aŭdis Paŭlon paroli;
kaj ĉi tiu, fikse rigardante lin, kaj vidante, ke ili
havas fidon por esti sanigita, 10 diris per laŭta
voĉo: Stariĝu rekte sur viaj piedoj. Kaj li salte
leviĝis kaj piediris. 11 Kaj la homamaso, vidinte
tion, kion Paŭlo faris, levis sian voĉon, kaj diris
en la Likaonia lingvo: La dioj en homa formo
malsupreniris al ni. 12 Kaj Barnabason ili nomis
Zeŭs, kaj Paŭlon Hermes, ĉar ĉi tiu estis la ĉefa
parolanto. 13 Kaj la pastro de la Zeŭs, kiu estis
antaŭ la urbo, alkondukis bovojn kaj girlandojn
al la pordegoj, kaj volis oferi kun la homamasoj.
14 Sed la apostoloj Paŭlo kaj Barnabas, aŭdinte,
disŝiris siajn vestojn, kaj antaŭensaltis en la
amason, kriante, 15 kaj dirante: Ho viroj, kial vi
tion faras? Ni ankaŭ estas homoj, samsentaj kiel
vi, kaj ni alportas al vi evangelion, por turni vin
de ĉi tiuj vantaĵoj al la vivanta Dio, kiu faris la
ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj ĉion en ili;

16 kaj kiu en la pasintaj generacioj permesis, ke
ĉiuj nacioj iru siajn proprajn vojojn. 17 Tamen Li
ne lasis Sin sen atesto, ĉar Li bonfaris, donante al
vi pluvojn el la ĉielo kaj fruktoportajn sezonojn,
plenigante viajn korojn per nutraĵo kaj feliĉo.
18 Kaj tiel dirante, ili apenaŭ retenis la amasojn
de oferado al ili.

19 Sed alvenis Judoj el Antioĥia kaj Ikonio,
kaj, instiginte la amason, ili priĵetis Paŭlon per
ŝtonoj, kaj trenis lin ekster la urbon, pensante,
ke li mortis. 20 Sed kiam la disĉiploj staris
ĉirkaŭ li, li leviĝis, kaj eniris en la urbon; kaj
en la sekvanta tago li eliris kun Barnabas al
Derbe. 21 Kaj proklaminte la evangelion al tiu
urbo, kaj varbinte multajn disĉiplojn, ili revenis
al Listra kaj Ikonio kaj Antioĥia, 22 firmigante
la animojn de la disĉiploj, kaj admonante, ke
ili restu en la fido, kaj ke tra multaj suferoj ni
devas eniri en la regnon de Dio. 23 Kaj elektinte
presbiterojn por ili en ĉiu eklezio, kaj preĝinte
kun fastado, ili rekomendis ilin al la Sinjoro, al
kiu ili ekkredis. 24 Kaj trairinte Pisidion, ili venis
en Pamfilion. 25 Kaj parolinte la vorton en Perga,
ili malsupreniris al Atalia; 26 kaj de tie ili ŝipiris
al Antioĥia, de kie ili estis konfiditaj al la graco
de Dio por la laboro, kiun ili plenumis. 27 Kaj
kiam ili alvenis, ili kunvenigis la eklezion, kaj
rakontis ĉion, kion Dio per ili faris, kaj ke Li
malfermis al la nacianoj pordon de fido. 28 Kaj
ili restis kelkan tempon kun la disĉiploj.

15

1 Kaj iuj homoj vojaĝis tien el Judujo, kaj
instruis la fratojn: Se vi ne cirkumcidiĝos laŭ
la moro de Moseo, vi ne povas saviĝi. 2 Kaj
kiam Paŭlo kaj Barnabas havis ne malgrandan
malkonsenton kaj diskutadon kontraŭ ili, oni
aranĝis, ke Paŭlo kaj Barnabas kaj aliaj tieuloj
iru Jerusalemon al la apostoloj kaj presbiteroj pri
tiu demando. 3 Ili do, forkondukite de la eklezio,
trairis Fenikion kaj Samarion, anoncante la kon-
vertadon de la nacianoj, kaj faris grandan ĝojon
al ĉiuj fratoj. 4 Kaj alveninte en Jerusalemon,
ili estis akceptitaj de la eklezio kaj apostoloj kaj
presbiteroj, kaj raportis ĉion, kion Dio faris per
ili. 5 Sed leviĝis iuj kredantoj el la sekto de la
Fariseoj, dirante: Estas necese cirkumcidi ilin,
kaj ordoni, ke ili observu la leĝon de Moseo.

6 Kaj kunvenis la apostoloj kaj presbiteroj,
por esplori tiun aferon. 7 Kaj post multe da
diskutado, Petro stariĝis, kaj diris al ili:

Fratoj, vi scias, ke jam antaŭ longe Dio elektis
min el inter vi, por ke per mia buŝo la nacianoj
aŭdu la vorton de la evangelio kaj kredu. 8 Kaj
Dio, kiu konas la korojn, atestis al ili, donante al
ili la Sanktan Spiriton tiel same, kiel al ni; 9 kaj Li
faris nenian diferencon inter ni kaj ili, per la fido
puriginte iliajn korojn. 10 Nun do kial vi incitas
Dion, dezirante meti sur la kolon de la disĉiploj
jugon, kiun povis porti nek niaj patroj, nek ni?
11 Sed ni kredas pri nia savo per la graco de la
Sinjoro Jesuo tiel same, kiel ankaŭ ili.

12 Kaj silentis la tuta amaso; kaj ili aŭskultis,
dum Paŭlo kaj Barnabas rakontis, kiom da signoj

kaj mirakloj Dio faris ĉe la nacianoj per ili. 13 Kaj
kiam ili ĉesis paroli, Jakobo respondis, dirante:
Fratoj, aŭskultu min; 14 Simeon rakontis, kiel
unue Dio vizitis nacianojn, por elekti el ili
popolon por Sia nomo. 15 Kaj al tio konsentas
la vortoj de la profetoj, kiel estas skribite:
16 Post tio Mi revenos,
Kaj Mi restarigos la falintan tabernaklon de David,
Mi restarigos la detruitaĵojn,
Kaj Mi rekonstruos ĝin;
17 Por ke strebu al la Eternulo la ceteraj homoj
Kaj ĉiuj nacioj, inter kiuj estas proklamata Mia nomo,
Diras la Eternulo,
18 Kiu tion faras jam de la tempo antikva.
19 Tial mi decidas, ke ni ne ĝenu tiujn el la
nacianoj, kiuj turniĝas al Dio; 20 sed ni admonu
ilin, ke ili detenu sin de malpuriĝoj ĉe idoloj kaj
de malĉasteco kaj de sufokitaĵoj kaj de sango.
21 Ĉar de post antikvaj generacioj Moseo havas
en ĉiuj urboj tiujn, kiuj lin predikas, legate en la
sinagogoj ĉiusabate.
22 Tiam al la apostoloj kaj presbiteroj kun la
tuta eklezio ŝajnis bone elekti virojn el inter si
kaj sendi ilin al Antioĥia kun Paŭlo kaj Barnabas:
nome Judas, alnomata Barsabas, kaj Silas, viroj
konataj inter la fratoj; 23 kaj ili sendis per ili la
jenan leteron: La apostoloj kaj presbiteroj, al la
fratoj, kiuj estas el la nacianoj en Antioĥia kaj
Sirio kaj Kilikio, kun saluto: 24 Ĉar ni aŭdis, ke
iuj el ni ĝenis vin per vortoj maltrankviligaj por

viaj animoj, al kiuj ni ne ordonis tion, 25 ŝajnis
bone al ni unuanime, ke ni elektu virojn kaj
sendu ilin al vi kun niaj amataj Barnabas kaj
Paŭlo, 26 homoj, kiuj riskis siajn vivojn pro la
nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 27 Ni do sendis
Judason kaj Silason, kiuj ankaŭ mem buŝe diros
tion saman. 28 Ĉar al la Sankta Spirito kaj al ni
ŝajnis bone meti sur vin nenian alian ŝarĝon,
krom la jenaj necesaj aferoj: 29 ke oni sin detenu
de idoloferitaĵoj kaj de sango kaj de sufokitaĵoj
kaj de malĉasteco; se vi vin gardos kontraŭ tio,
vi bone agos. Adiaŭ!

30 Ili do, forsendite, iris al Antioĥia; kaj
kunveniginte la amason, ili transdonis la leteron.
31 Kaj leginte ĝin, ili ĝojis pro la konsolo. 32 Kaj
Judas kaj Silas, kiuj estis ankaŭ mem profetoj,
konsolis la fratojn per multe da parolo kaj
firmigis ilin. 33 Kaj pasiginte kelkan tempon, ili
kun paco foriris de la fratoj al siaj forsendintoj.
34 Tamen plaĉis al Silas tie restadi.) 35 Sed Paŭlo
kaj Barnabas restis en Antioĥia, instruante kaj
predikante, kun multaj aliaj, la vorton de la
Sinjoro.

36 Kaj post kelke da tagoj Paŭlo diris al Barn-
abas: Ni reiru, kaj vizitu niajn fratojn en ĉiu
urbo, kie ni proklamis la vorton de la Sinjoro,
kaj vidu, kiel ili fartas. 37 Kaj Barnabas konsilis
kunpreni Johanon, alnomatan Marko. 38 Sed
Paŭlo ne aprobis kunpreni tiun, kiu sin fortiris
de ili en Pamfilio, kaj ne kuniris en la laboron.
39 Kaj fariĝis disputo, tiel ke ili disiĝis unu de la
alia; kaj Barnabas, kunprenante Markon, ŝipiris

al Kipro; 40 sed Paŭlo, elektinte Silason, foriris,
konfidite de la fratoj al la graco de Dio. 41 Kaj li
iris tra Sirio kaj Kilikio, firmigante la eklezioj n.

16

1 Kaj li venis al Derbe kaj Listra; kaj jen tie estis
unu disĉiplo, nomata Timoteo, filo de kredanta
Judino kaj de Greka patro. 2 Tiu estis bone
atestata de la fratoj en Listra kaj Ikonio. 3 Tiun
Paŭlo deziris, ke li foriru kun li, kaj li prenis
kaj cirkumcidis lin pro la Judoj, kiuj estis en tiuj
regionoj; ĉar ĉiuj sciis, ke lia patro estas Greko.
4 Kaj dum ili trapasis la urbojn, ili transdonis
al ili por observado la dekretojn, deciditajn
de la apostoloj kaj presbiteroj en Jerusalem.
5 Tiel la eklezioj firmiĝis en la fido, kaj kreskis
laŭnombre ĉiutage.

6 Kaj ili trairis la Frigian kaj Galatujan re-
gionon, malpermesite de la Sankta Spirito pri-
paroli la vorton en Azio; 7 kaj veninte apud Misia,
ili klopodis eniri en Bitinion, kaj la Spirito de
Jesuo tion ne permesis al ili; 8 kaj pasinte preter
Misia, ili malsupreniris al Troas. 9 Kaj vizio
aperis al Paŭlo dum la nokto: viro Makedona
staris, kaj petegis lin, dirante: Transpasu al
Makedonujo, kaj nin helpu. 10 Kaj post kiam li
vidis la vizion, ni tuj penis foriri en Makedonu-
jon, konkludinte, ke Dio vokis nin, por prediki al
ili la evangelion.

11 Tial, ekŝipirinte de Troas, ni rekte veturis al
Samotrake, kaj la sekvantan tagon al Neapolis;
12 kaj de tie al Filipi, kiu estas kolonio, ĉefurbo de
la Makedonuja provinco; kaj en tiu urbo ni restis

dum kelke da tagoj. 13 Kaj en la sabato ni eliris
ekster la pordegon apud rivero, kie, ni supozis,
estis kunvenejo por preĝado; kaj ni sidiĝis, kaj
parolis al la virinoj kunvenintaj. 14 Kaj unu
virino, nomata Lidia, vendistino de purpuro, el la
urbo Tiatira, adorantino de Dio, nin aŭdis; ŝian
koron la Sinjoro malfermis, por atenti la parolojn
de Paŭlo. 15 Kaj kiam ŝi estis baptita, kun sia
familio, ŝi nin petegis, dirante: Se vi juĝas min
fidela al la Sinjoro, venu, kaj loĝu en mia domo.
Kaj ŝi devigis nin.

16 Kaj kiam ni iris al la kunvenejo por preĝado,
renkontis nin unu knabino, kiu havis orakolan
spiriton kaj kiu per aŭgurado alportadis al siaj
mastroj multan gajnon. 17 Ŝi sekvis Paŭlon
kaj nin, kaj kriadis, dirante: Tiuj homoj estas
servistoj de Dio la Plejalta, kiuj proklamas al vi
vojon de savo. 18 Kaj tion ŝi faris dum multe da
tagoj. Sed Paŭlo, ĉagrenite, turnis sin, kaj diris
al la spirito: Mi ordonas al vi en la nomo de Jesuo
Kristo, ke vi eliru el ŝi. Kaj ĝi eliris en tiu sama
horo.

19 Sed ŝiaj mastroj, vidinte, ke eliris la espero
de ilia gajno, kaptis Paŭlon kaj Silason, kaj trenis
ilin en la placon al la regantoj, 20 kaj kondukinte
ilin al la urbestroj, diris: Ĉi tiuj homoj treege
maltrankviligas nian urbon, estante Judoj, 21 kaj
ili proklamas morojn, kiujn ne decas akcepti nek
fari por ni, kiuj estas Romanoj. 22 Kaj la popolo
amase sin kolektis kontraŭ ili; kaj la urbestroj,
forŝirinte de ili la vestojn, ordonis, ke oni vergo-
batu ilin. 23 Kaj metinte sur ilin multajn batojn,

ili ĵetis ilin en malliberejon, ordonante al la estro
de la malliberejo, ke li forte gardu ilin; 24 kaj li,
ricevinte tiun ordonon, ĵetis ilin en la internan
karceron kaj fiksis iliajn piedojn en la trabon.
25 Sed ĉirkaŭ la noktomezo Paŭlo kaj Silas preĝis
kaj himnis al Dio, kaj la katenitoj aŭskultis ilin;
26 kaj subite fariĝis granda tertremo, tiel ke la
fundamentoj de la malliberejo skuiĝis; kaj tuj
ĉiuj pordoj malfermiĝis, kaj ĉies katenoj falis.
27 Kaj la malliberejestro, vekiĝinte, kaj vidante
la pordojn de la karcero malfermitaj, eltiris sian
glavon kaj volis mortigi sin, supozante, ke la
malliberuloj forkuris. 28 Sed Paŭlo vokis per
laŭta voĉo, dirante: Nenian malbonon faru al vi,
ĉar ni ĉiuj estas ĉi tie. 29 Kaj veniginte lumilon,
li ensaltis, kaj, tremante de timo, kliniĝis antaŭ
Paŭlo kaj Silas, 30 kaj kondukis ilin eksteren,
kaj diris: Sinjoroj, kion mi devas fari, por esti
savita? 31 Kaj ili diris: Kredu al la Sinjoro Jesuo,
kaj vi estos savita, vi kaj via familio. 32 Kaj ili
parolis la vorton de la Sinjoro al li kaj al ĉiuj
en lia domo. 33 Kaj li kondukis ilin en tiu sama
nokta horo kaj lavis al ili la batovundojn; kaj
baptiĝis senprokraste li kaj ĉiuj liaj domanoj.
34 Kaj li kondukis ilin en sian domon, kaj aranĝis
por ili manĝotablon, kaj tre ĝojis kun sia tuta
domanaro, ekkredinte al Dio.

35 Sed kiam tagiĝis, la urbestroj sendis la lik-
torojn, por diri: Forliberigu tiujn homojn. 36 Kaj
la malliberejestro raportis la vortojn al Paŭlo: La
urbestroj ĵus sendis, por ke vi forliberiĝu; tial
nun elvenu kaj foriru pace. 37 Sed Paŭlo diris al

ili: Ili publike vergobatis nin ne kondamnitajn,
kvankam ni estas Romanoj, kaj nin ĵetis en
malliberejon; kaj ĉu ili nun elĵetas nin kaŝe? tute
ne; ili mem venu kaj forkonduku nin. 38 Kaj la
liktoroj raportis tiujn vortojn al la urbestroj; kaj
ĉi tiuj timis, aŭdante, ke ili estas Romanoj; 39 kaj
ili venis kaj petegis ilin, kaj, elkondukinte ilin,
petis, ke ili foriru de la urbo. 40 Kaj ili eliris el la
malliberejo, kaj eniris en la domon de Lidia; kaj
vidinte kaj konsolinte la fratojn, ili foriris.

17

1 Kaj vojaĝinte tra Amfipolis kaj Apolonia, ili
alvenis en Tesalonikon, kie estis sinagogo de
la Judoj; 2 kaj laŭ sia kutimo Paŭlo eniris al
ili, kaj dum tri sabatoj li rezonadis kun ili el
la Skriboj, 3 klarigante kaj montrante, ke la
Kristo devis suferi kaj releviĝi el la mortintoj,
kaj dirante: Ĉi tiu Jesuo, kiun mi predikas
al vi, estas la Kristo. 4 Kaj unuj el ili estis
konvinkitaj, kaj kunsortiĝis kun Paŭlo kaj Silas;
kaj el la piaj Grekoj granda amaso, kaj el la ĉefaj
virinoj ne malmultaj. 5 Sed la Judoj, enviante,
varbis kelkajn malnoblulojn el la popolaĉo, kaj,
kolektinte homamason, entumultigis la urbon;
kaj atakinte la domon de Jason, ili klopodis
elkonduki ilin al la popolo. 6 Sed ne trovinte
ilin, ili trenis Jasonon kaj kelkajn fratojn antaŭ
la urbestrojn, kriante: Tiuj samaj, kiuj renversis
la tutan mondon, alestas ankaŭ ĉi tie; 7 ilin Jason
akceptis; kaj ili ĉiuj agas kontraŭ la dekretoj de
Cezaro, dirante, ke estas alia reĝo, Jesuo. 8 Kaj ili

maltrankviligis la homamason kaj la urbestrojn,
kiuj tion aŭdis. 9 Kaj ĉi tiuj, ricevinte garantiaĵon
de Jason kaj la aliaj, liberigis ilin.

10 Kaj la fratoj tuj forsendis Paŭlon kaj Silason
nokte al Berea; kaj alveninte tien, ili iris en la
sinagogon de la Judoj. 11 Kaj ĉi tiuj estis pli noblaj
ol la Tesalonikanoj, ĉar ili akceptis la vorton kun
plena fervoro, kaj ĉiutage esploris la Skribojn,
por konstati, ĉu tiuj aferoj estas veraj. 12 Tial
multaj el ili kredis, kaj ne malmultaj el la Grekaj
virinoj honorindaj kaj el la viroj. 13 Sed kiam la
Judoj en Tesaloniko sciiĝis, ke ankaŭ en Berea la
vorto de Dio estas proklamita de Paŭlo, ili venis
ankaŭ tien, maltrankviligante kaj ekscitante la
homamason. 14 Kaj tiam la fratoj tuj forsendis
Paŭlon, por ke li iru ĝis la marbordo; sed Silas
kaj Timoteo restis ankoraŭ tie. 15 Kaj la gvidantoj
de Paŭlo kondukis lin ĝis Ateno, kaj ricevinte
komision al Silas kaj Timoteo, ke ili venu al li
kiel eble plej rapide, ili foriris.

16 Kaj dum Paŭlo atendis ilin en Ateno, lia
spirito ĉagreniĝis en li, kiam li vidis la urbon
idolplena. 17 Tial li rezonadis en la sinagogoj
kun la Judoj kaj la diotimantoj, kaj sur la placo
ĉiutage kun la renkontitoj. 18 Kaj iuj el la
Epikuranaj kaj Stoikaj filozofoj lin renkontis. Kaj
unuj diris: Kion volus diri ĉi tiu vortŝutanto?
aliaj diris: Li ŝajnas esti proklamanto de fremdaj
diaĵoj; ĉar li predikis Jesuon kaj la releviĝon.
19 Kaj ili prenis lin, kaj kondukis lin al la
Areopago, dirante: Ĉu ni povas scii, kio estas
tiu nova instruo, priparolata de vi? 20 Ĉar

fremdaĵojn vi portas al niaj oreloj; ni do volas
scii, kion signifas tiuj aferoj. 21 (Ĉiuj Atenanoj
kaj la tie loĝantaj fremduloj pasigadis la tempon
ĉe nenio alia, krom diri aŭ aŭdi ion plej novan.)
22 Kaj Paŭlo staris meze de la Areopago, kaj diris:

Atenanoj, mi rimarkas, ke vi estas ĉiurilate
tro servemaj al diaĵoj. 23 Ĉar preterpasante kaj
rigardante viajn adorataĵojn, mi trovis ankaŭ al-
taron, sur kiu estis skribite: AL DIO NEKONATA.
Kiun do vi nekonante adoras, Tiun mi predikas
al vi. 24 La Dio, kiu faris la mondon kaj ĉion,
kio estas en ĝi, estante per Si mem Sinjoro de la
ĉielo kaj la tero, ne loĝas en manfaritaj temploj;
25 kaj ne estas servata de homaj manoj, kvazaŭ
Li ion bezonus, ĉar Li mem donas al ĉiuj vivon
kaj spiron kaj ĉion; 26 kaj el unu origino Li faris
ĉiujn naciojn de la homoj, por loĝi sur la tuta
supraĵo de la tero, difininte ordigitajn epokojn
kaj la limojn de iliaj loĝejoj; 27 por ke ili serĉu
Dion, se eble ili povus ĉirkaŭpalpi kaj trovi Lin,
kvankam Li ne estas malproksime de ĉiu el ni;
28 ĉar en Li ni vivas kaj moviĝas kaj ekzistas,
kiel ankaŭ iuj viaj poetoj diris: Ĉar ni estas
ankaŭ Lia idaro. 29 Tial ni, estante idaro de Dio,
devas ne opinii la Diecon simila al oro aŭ arĝento
aŭ ŝtono, gravuraĵo de homa arto kaj imagado.
30 Kaj la tempojn de nesciado preterrigardis Dio,
sed nun Li proklamas al ĉiuj homoj, ke ili pentu;
31 tial Li difinis tagon, en kiu Li juĝos la mondon
en justeco per tiu viro, kiun Li elektis, doninte
garantion pri tio al ĉiuj homoj per tio, ke Li
relevis lin el la mortintoj.

32 Kaj aŭdinte pri releviĝo de la mortintoj,
unuj mokis; sed aliaj diris: Ni aŭskultos vin
denove pri tio. 33 Kaj tiel Paŭlo eliris el inter ili.
34 Sed iuj viroj aliĝis al li kaj kredis, inter kiuj
estis Dionisio, Areopagano, kaj virino, nomata
Damaris, kaj aliaj kun ili.

18

1 Post tio li foriris el Ateno kaj alvenis en
Korinton. 2 Kaj li trovis Judon, nomatan Akvila,
Pontanon laŭ gento, antaŭ ne longe venintan el
Italujo, kaj Priskilan, lian edzinon, ĉar Klaŭdio
jam ordonis, ke ĉiuj Judoj foriru el Romo; kaj
li iris al ili; 3 kaj, ĉar li estis sammetiisto,
li loĝis ĉe ili, kaj ili laboris, ĉar ili estis laŭ
metio tendofaristoj. 4 Kaj li diskutadis en la
sinagogo ĉiusabate, kaj penis konvinki Judojn
kaj Grekojn.

5 Kiam do Silas kaj Timoteo alvenis el Make-
donujo, Paŭlo estis premata per la predikado,
atestante al la Judoj, ke Jesuo estas la Kristo. 6 Sed
kiam ili kontraŭstaris kaj blasfemis, li elskuis
siajn vestojn, kaj diris al ili: Via sango estu sur
viaj kapoj; mi estas pura; de nun mi iros al la
nacianoj. 7 Kaj foririnte de tie, li iris en la domon
de homo nomata Tito Justo, kiu adoris Dion, kaj
kies domo estis tuj apud la sinagogo. 8 Kaj Krispo,
la sinagogestro, kredis al la Sinjoro kune kun ĉiuj
siaj domanoj; kaj multaj Korintanoj, aŭdinte,
kredis kaj baptiĝis. 9 Kaj la Sinjoro diris per
vizio nokte al Paŭlo: Ne timu, sed parolu, kaj
ne silentu; 10 ĉar mi estas kun vi, kaj neniu vin
atakos, por fari al vi malbonon; ĉar mi havas

multe da homoj en ĉi tiu urbo. 11 Kaj li loĝis
tie jaron kaj ses monatojn, instruante inter ili la
vorton de Dio.
12 Sed kiam Galiono estis prokonsulo de la
Aĥaja lando, la Judoj leviĝis unuanime kontraŭ
Paŭlo, kaj kondukis lin al la tribunala seĝo,
13 dirante: Kontraŭ la leĝo ĉi tiu instigas homojn
adori Dion. 14 Sed kiam Paŭlo estis malfermonta
la buŝon, Galiono diris al la Judoj: Se vere tio
estus ia maljustaĵo aŭ malbonega kanajlaĵo, ho
Judoj, estus racie, ke mi vin toleru; 15 sed se
prezentiĝas demandoj pri vortoj kaj nomoj kaj
via propra leĝo, vi mem ĝin atentu; pri tiaj aferoj
mi ne volas esti juĝanto. 16 Kaj li forpelis ilin
de la tribunala seĝo. 17 Kaj ili ĉiuj ekkaptis
Sosteneson, la sinagogestron, kaj batis lin antaŭ
la tribunala seĝo. Kaj Galiono atentis nenion el
tio.
18 Kaj Paŭlo, restinte post tio ankoraŭ dum
multe da tagoj, adiaŭis la fratojn, kaj de tie
ŝipiris al Sirio, kaj kun li Priskila kaj Akvila;
sed li razis sian kapon en Kenkrea, ĉar li faris
sanktan promeson. 19 Kaj ili alvenis en Efeson,
kaj li lasis ilin tie; sed li mem eniris en la
sinagogon, kaj diskutis kun la Judoj. 20 Kaj kiam
ili petis lin restadi pli longe, li ne konsentis; 21 sed
adiaŭinte ilin, kaj dirinte: Mi denove revenos
al vi, se plaĉos al Dio — li ekŝipiris el Efeso.
22 Kaj elŝipiĝinte en Cezarea, li supreniris kaj
salutis la eklezion, kaj poste vojaĝis al Antioĥia.
23 Kaj pasiginte iom da tempo tie, li foriris,
kaj trapasis laŭvice la Galatujan kaj Frigian
regionon, fortikigante ĉiujn disĉiplojn.

24 Kaj unu Judo, nomata Apolos, Aleksandriano
laŭ gento, viro klera, venis al Efeso; kaj li estis
potenca en la Skriboj. 25 Ĉi tiu jam estis instruita
pri la vojo de la Sinjoro; kaj estante fervora
en spirito, li paroladis kaj instruadis precize pri
Jesuo, konante nur la bapton de Johano; 26 kaj
li komencis paroli sentime en la sinagogo. Sed
Akvila kaj Priskila, aŭdinte lin, alprenis lin al
si, kaj klarigis al li pli precize la vojon de Dio.
27 Kaj kiam li volis transiri en la Aĥajan landon,
la fratoj kuraĝigis lin, kaj skribis al la disĉiploj,
ke ili akceptu lin; kaj alveninte, li multe helpis
tiujn, kiuj kredis per graco; 28 ĉar konvinke li
refutis la Judojn publike, pruvante per la Skriboj,
ke Jesuo estas la Kristo.

19

1 Kaj dum Apolos estis en Korinto, Paŭlo,
trapasinte la supran regionon, venis al Efeso, kaj
trovinte iujn disĉiplojn, 2 li diris al ili: Ĉu vi
ricevis la Sanktan Spiriton, kiam vi ekkredis? Kaj
ili diris al li: Ni ankoraŭ eĉ ne aŭdis, ĉu estas
Sankta Spirito. 3 Kaj li diris al ili: En kion do vi
baptiĝis? Kaj ili diris: En la bapton de Johano.
4 Kaj Paŭlo diris: Johano baptis per la bapto de
pento, dirante al la popolo, ke ili kredu al tiu, kiu
venos post li, tio estas al Jesuo. 5 Kaj tion aŭdinte,
ili baptiĝis en la nomon de la Sinjoro Jesuo. 6 Kaj
kiam Paŭlo metis siajn manojn sur ilin, la Sankta
Spirito venis sur ilin; kaj ili ekparolis per lingvoj
kaj ekprofetis. 7 Kaj ili ĉiuj estis ĉirkaŭ dek du
viroj.

[8] Kaj li eniris en la sinagogon, kaj parolis
sentime en la daŭro de tri monatoj, diskutante
kaj rezonante rilate la regnon de Dio. [9] Sed kiam
kelkaj obstiniĝis kaj malobeis, kalumniante la
Vojon antaŭ la homamaso, li foriris de ili, kaj
forigis la disĉiplojn, kaj diskutis ĉiutage en la
lernejo de Tiranos. [10] Kaj tio daŭris dum du
jaroj; tiel ke ĉiuj loĝantoj en Azio, Judoj kaj
Grekoj, aŭdis la vorton de la Sinjoro. [11] Kaj
Dio faris per la manoj de Paŭlo eksterordinarajn
miraklojn; [12] tiel ke al la malsanuloj oni alportis
de lia korpo viŝtukojn aŭ vestotukojn, kaj la
malsanoj forlasis ilin, kaj la malbonaj spiritoj
eliris. [13] Sed ankaŭ kelkaj el la vagemaj Judoj,
ekzorcistoj, entreprenis nomi super tiuj, kiuj
havis la malbonajn spiritojn, la nomon de la
Sinjoro Jesuo, dirante: Mi ekzorcas vin per Jesuo,
kiun Paŭlo predikas. [14] Kaj sep filoj de unu Judo,
Skeva, ĉefpastro, tion faris. [15] Kaj la malbona
spirito responde diris al ili: Jesuon mi konas,
kaj Paŭlon mi konas; sed kiuj estas vi? [16] Kaj
la viro, en kiu estis la malbona spirito, sin ĵetis
sur ilin, kaj venkis kaj superfortis ilin, tiel ke ili
forkuris el tiu domo nudaj kaj vunditaj. [17] Kaj
tio sciiĝis al ĉiuj, kiuj loĝis en Efeso, Judoj kaj
Grekoj; kaj timo falis sur ilin ĉiujn, kaj la nomo
de la Sinjoro Jesuo grandiĝis. [18] Multaj ankaŭ el
la kredantoj venis, kaj konfesis, montrante siajn
agojn. [19] Kaj ne malmultaj el tiuj, kiuj praktikis
magiajn artojn, alportis amase siajn librojn, kaj
bruligis ilin antaŭ la okuloj de ĉiuj; kaj oni
kalkulis ilian valoron, kaj trovis ĝin kvindek

miloj da moneroj arĝentaj. 20 Tiel forte kreskis
la vorto de la Sinjoro kaj sukcesis.

21 Kaj kiam tio finiĝis, Paŭlo intencis en la
spirito, trapasinte Makedonujon kaj la Aĥajan
landon, vojaĝi al Jerusalem, kaj li diris: Post
kiam mi iros tien, mi devos ankaŭ vidi Romon.
22 Kaj sendinte en Makedonujon du el siaj
helpservantoj, Timoteon kaj Eraston, li mem
restis iom da tempo en Azio.

23 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo leviĝis ne malgranda
ekscitiĝo pri la Vojo. 24 Ĉar unu viro, nomata
Demetrio, arĝentaĵisto, kiu faradis arĝentajn
templetojn de Artemis, liveris al la metiistoj
multe da okupo; 25 kaj li kunvenigis ilin, kune
kun la samokupaj laboristoj, kaj diris: Ho viroj,
vi scias, ke per ĉi tiu metio ni havas bonajn
enspezojn. 26 Kaj vi vidas kaj aŭdas, ke ne sole
en Efeso, sed ankaŭ tra preskaŭ la tuta Azio,
ĉi tiu Paŭlo jam influis kaj forturnis multe da
homoj, dirante, ke tio, kio estas manfarita, estas
ne-dioj; 27 kaj estas danĝero, ne sole ke ĉi tiu nia
metio estos malestimata, sed ankaŭ ke la templo
de la granda diino Artemis estos malŝatata; kaj
eble estos senigita je sia majesto tiu, kiun la
tuta Azio kaj la tuta mondo adoras. 28 Aŭdinte
tion, ili pleniĝis de kolero, kaj ekkriis, dirante:
Granda estas Artemis de la Efesanoj. 29 Kaj la
urbo pleniĝis de tumulto; kaj oni kure kolek-
tiĝis unuanime en la teatron, ekkaptinte Gajon
kaj Aristarĥon, Makedonojn, kunvojaĝantojn de
Paŭlo. 30 Kaj kiam Paŭlo volis eniri antaŭ la
popolon, la disĉiploj tion ne permesis al li. 31 Kaj

ankaŭ kelkaj el la ĉefoj de Azio, kiuj estis liaj
amikoj, sendis al li, kaj petegis lin ne riski sin en
la teatron. 32 Kriadis ili do diverse ion kaj alion,
ĉar la kunveno estis konfuzita; kaj la plimulto
ne sciis, kial ili kunvenis. 33 Kaj el la homamaso
ili elpaŝigis Aleksandron, kiun la Judoj puŝis
antaŭen. Kaj Aleksandro gestis per la mano, kaj
ekprovis pledi antaŭ la popolo. 34 Sed sciiĝinte,
ke li estas Judo, ĉiuj unuvoĉe en la daŭro de
ĉirkaŭ du horoj kriadis: Granda estas Artemis
de la Efesanoj! 35 Kaj kiam la urboskribisto
kvietigis la amason, li diris: Ho Efesanoj, ĉu
do ekzistas homo nescianta, ke la urbo de la
Efesanoj estas templogardanto de Artemis la
granda kaj de la elĉiela falintaĵo? 36 Ĉar tio do
ne estas kontraŭdirebla, vi devas esti trankvilaj,
kaj fari nenion senpripense. 37 Ĉar vi alkondukis
ĉi tiujn virojn, kiuj estas nek templorabistoj nek
blasfemantoj de nia diino. 38 Se do Demetrio
kaj la kun li metiistoj havas plendaferon kontraŭ
iu, la juĝejoj estas je ilia dispono, kaj ekzistas
prokonsuloj; ili procesu unu kontraŭ alia. 39 Sed
se vi faras esploron pri io alia, tio decidiĝos en
la laŭleĝa kunveno. 40 Ĉar estas danĝero, ke oni
akuzos nin pri tumulto rilate la hodiaŭan aferon,
pro manko de motivo; kaj rilate ĝin, ni ne povos
pravigi ĉi tiun homamasiĝon. 41 Kaj tion dirinte,
li dissendis la kunvenintojn.

20

1 Kaj kiam la tumulto ĉesiĝis, Paŭlo, veniginte
al si kaj admoninte la disĉiplojn, adiaŭis ilin,

kaj foriris, por iri en Makedonujon. 2 Kaj
trairinte tiujn regionojn, kaj per multaj paroloj
kuraĝiginte la tieulojn, li venis en Grekujon.
3 Kaj pasiginte tie tri monatojn, post konspiro
farita de la Judoj kontraŭ li, kiam li volis ŝipiri
al Sirio, li decidis reveni tra Makedonujo. 4 Kaj
ĝis Azio akompanis lin Sopater el Berea, la
filo de Pirho; kaj el la Tesalonikanoj, Aristarĥo
kaj Sekundo; kaj Gajo el Derbe, kaj Timoteo;
kaj Tiĥiko kaj Trofimo, Azianoj. 5 Sed ĉi tiuj,
antaŭirinte, atendis nin en Troas. 6 Kaj ni ŝipiris
de Filipi post la tagoj de macoj, kaj alvenis al
ili en Troas post kvin tagoj, kaj tie ni restis sep
tagojn.

7 Kaj en la unua tago de la semajno, kiam ni
kunvenis, por dispecigi panon, Paŭlo paroladis
al ili, intencante foriri en la sekvanta tago; kaj
li daŭrigis sian paroladon ĝis noktomezo. 8 Kaj
estis multaj lumiloj en la supra ĉambro, kie ni
kunvenis. 9 Kaj sur la fenestro sidis junulo,
nomata Eŭtiĥo, premegata de profunda dormo;
kaj dum Paŭlo ankoraŭ longe paroladis, tiu,
venkite de la dormo, falis malsupren de la tria
etaĝo, kaj estis levita malviva. 10 Kaj Paŭlo mal-
supreniris, kaj falis sur lin, kaj ĉirkaŭpreninte
lin, diris: Ne maltrankviliĝu; ĉar lia vivo estas en
li. 11 Kaj suprenirinte, kaj dispeciginte la panon,
kaj manĝinte, kaj parolinte kun ili longe, ĝis la
tagiĝo, fine li foriris. 12 Kaj ili alkondukis la
knabon vivantan, kaj multe konsoliĝis.

13 Sed ni, irinte pli frue al la ŝipo, ekveturis al
Asos, por tie enŝipigi Paŭlon; ĉar tiel li aranĝis,

intencante mem piediri. 14 Kaj kiam li renkontis
nin en Asos, ni enŝipigis lin, kaj venis al Mitilene.
15 Kaj de tie ŝipirinte, ni alvenis la sekvantan
tagon kontraŭ Ĥios; kaj la duan tagon ni atingis
Samoson; kaj la trian tagon ni alvenis en Mileton.
16 Ĉar Paŭlo decidis preterveturi Efeson, por ne
perdi tempon en Azio; ĉar li rapidis, por esti en
Jerusalem, se li nur povos, en la Pentekosta tago.

17 Kaj de Mileto li sendis al Efeso, kaj alvokis
al si la presbiterojn de la eklezio. 18 Kaj kiam ili
alvenis, li diris al ili:

Vi mem scias de post la tago, kiam mi unue
enpaŝis en Azion, kiamaniere mi kondutis inter
vi dum la tuta tempo, 19 servante la Sinjoron kun
ĉia humileco, kaj ĉe larmoj kaj ĉe tentoj, kiuj
okazis al mi per la konspiroj de la Judoj; 20 kaj ke
mi ne hezitis deklari al vi ĉion utilan, instruante
vin publike, kaj de domo al domo, 21 ateston
farante al Judoj kaj Grekoj pri pento antaŭ Dio
kaj pri fido al nia Sinjoro Jesuo Kristo. 22 Kaj nun
jen, enkatenite en spirito, mi iras al Jerusalem,
ne sciante, kio okazos al mi tie, 23 krom tio, ke la
Sankta Spirito atestas al mi en ĉiu urbo, dirante,
ke katenoj kaj afliktoj min atendas. 24 Sed mi
taksas je nenio mian vivon kiel al mi mem karan,
se nur mi povos plenumi mian kuradon, kaj la
komision, kiun mi ricevis de la Sinjoro Jesuo,
atesti la evangelion de la graco de Dio. 25 Kaj
nun jen mi scias, ke vi ĉiuj, inter kiuj mi iradis,
predikante la regnon, ne plu vidos mian vizaĝon.
26 Tial mi atestas al vi hodiaŭ, ke mi estas pura
pri la sango de ĉiuj homoj. 27 Ĉar mi ne hezitis

anonci al vi la tutan intencon de Dio. 28 Gardu
vin kaj la tutan gregon, en kiu la Sankta Spirito
faris vin episkopoj, por nutri la eklezion de Dio,
kiun li aĉetis per sia propra sango. 29 Mi scias,
ke post mia foriro eniros inter vi kruelaj lupoj,
ne lasante la gregon sendifekta; 30 kaj eĉ el inter
vi mem leviĝos viroj perverse parolantaj, por
forlogi post si la disĉiplojn. 31 Tial gardu vin,
memorante, ke dum tri jaroj mi ne ĉesis admoni
ĉiun nokte kaj tage kun larmoj. 32 Kaj nun mi vin
rekomendas al Dio kaj al la vorto de Lia graco,
kiu povas vin edifi kaj doni al vi la heredon inter
ĉiuj sanktigitoj. 33 Mi ne deziras ies arĝenton,
nek oron, nek vestaron. 34 Vi mem scias, ke
ĉi tiuj manoj servadis al miaj bezonoj kaj al
miaj kunuloj. 35 En ĉio mi montris al vi, ke
tiel laborante, vi devas helpi la malfortulojn, kaj
memori la vortojn de la Sinjoro Jesuo, kiujn li
mem diris: Pli feliĉe estas doni, ol ricevi.
36 Kaj tiel dirinte, li genuiĝis, kaj preĝis kun
ili ĉiuj. 37 Kaj ĉiuj ploregis, kaj falis sur la kolon
de Paŭlo kaj lin kisis, 38 malĝojante precipe pro
la vorto, kiun li diris, ke ili ne plu vidos lian
vizaĝon. Kaj ili akompanis lin ĝis la ŝipo.

21

1 Kaj kiam ni, apartiĝinte de ili, ekŝipiris, ni
rekte veturis al Kos, kaj en la sekvanta tago
al Rodo, kaj de tie al Patara; 2 kaj trovinte
ŝipon transirontan al Fenikio, ni enŝipiĝis kaj
ekveturis. 3 Kaj ekvidinte Kipron kaj lasinte
ĝin maldekstre, ni veturis al Sirio, kaj elŝipiĝis
en Tiro; ĉar tie la ŝipo devis senŝarĝiĝi. 4 Kaj

trovinte la disĉiplojn, ni restis tie sep tagojn;
kaj tiuj diris al Paŭlo per la Spirito, ke li ne
aliru Jerusalemon. 5 Kaj pasiginte la tagojn, ni
eliris kaj ekvojaĝis; kaj ili ĉiuj kune kun edzinoj
kaj infanoj akompanis nin ĝis ekster la urbo;
kaj genuiĝinte sur la marbordo, ni preĝis; 6 kaj
adiaŭinte unuj aliajn, ni enŝipiĝis, kaj ili returne
iris hejmen.

7 Kaj fininte la marvojaĝon de Tiro, ni alvenis
ĉe Ptolemais; kaj ni salutis la fratojn, kaj restis
kun ili unu tagon. 8 Kaj en la sekvanta tago ni
foriris, kaj alvenis en Cezarean; kaj enirinte en
la domon de la evangeliisto Filipo, kiu estis unu
el la sepo, ni restis ĉe li. 9 Ĉi tiu havis kvar
filinojn virgulinojn, kiuj profetadis. 10 Kaj dum
ni restis tie ankoraŭ dum kelke da tagoj, unu
profeto, nomata Agabo, alvojaĝis el Judujo. 11 Kaj
veninte al ni, li prenis la zonon de Paŭlo, kaj
ligis siajn piedojn kaj manojn, kaj diris: Tiele
diras la Sankta Spirito: Tiamaniere la Judoj en
Jerusalem ligos la viron, kies estas ĉi tiu zono,
kaj ili transdonos lin en la manojn de la nacianoj.
12 Kaj aŭdinte tion, ni kaj la tieuloj petis lin, ke
li ne aliru Jerusalemon. 13 Sed Paŭlo respondis:
Kion vi faras, plorante kaj dispremante mian
koron? ĉar mi estas preta ne nur esti ligita,
sed ankaŭ morti en Jerusalem pro la nomo de
la Sinjoro Jesuo. 14 Kaj kiam li ne konsentis, ni
silentis, dirante: Plenumiĝu la volo de la Sinjoro.

15 Kaj post tiuj tagoj ni pretigis niajn pakaĵojn,
kaj supreniris al Jerusalem. 16 Kaj iris ankaŭ
kun ni kelkaj el la disĉiploj el Cezarea, kunkon-

dukante Mnasonon, Kipranon, unuatempan
disĉiplon, ĉe kiu ni devis loĝadi.

17 Kaj kiam ni alvenis en Jerusalemon, la fratoj
nin ĝoje akceptis. 18 Kaj la sekvantan tagon Paŭlo
akompanis nin al Jakobo, kaj ĉiuj presbiteroj
ĉeestis. 19 Kaj salutinte ilin, li rakontis detale
ĉion, kion Dio faris inter la nacianoj per lia
servado. 20 Kaj tion aŭdinte, ili gloris Dion;
kaj ili diris al li: Vi vidas, frato, kiom da miloj
da kredantoj estas el inter la Judoj, kaj ili ĉiuj
estas fervoruloj por la leĝo; 21 kaj oni raportis
al ili pri vi, ke vi instruas ĉiujn Judojn, kiuj
estas inter la nacianoj, forlasi Moseon, dirante,
ke ili ne cirkumcidu la infanojn, nek sekvu la
kutimojn. 22 Kio do estas? nepre ili aŭdos, ke
vi venis. 23 Faru do tion, kion ni diras al vi: Ni
havas kvar virojn, kiuj faris sanktan promeson;
24 prenu ĉi tiujn, sanktigu vin kun ili, kaj pagu
iliajn elspezojn, por ke ili razu sian kapon; kaj
ĉiuj scios, ke nenia vero estas en tio, kion oni
raportis pri vi, sed ke vi mem ankaŭ iradas orde,
observante la leĝon. 25 Sed koncerne la na-
cianojn, kiuj ekkredis, ni jam skribis, decidante,
ke ili gardu sin kontraŭ idoloferitaĵoj kaj sango
kaj sufokitaĵo kaj malĉasteco. 26 Tiam Paŭlo
alprenis al si la virojn, kaj, sanktiginte sin kun
ili, en la sekvanta tago li eniris en la templon, kaj
deklaris la plenumon de la tagoj de la purigado,
ĝis la oferaĵo estos alportita por ĉiu el ili.

27 Kaj kiam la sep tagoj preskaŭ finiĝis, la
Judoj el Azio, vidinte lin en la templo, incitis la
tutan homamason, kaj lin kaptis, 28 ekkriante:

Izraelidoj, helpu: Jen estas la viro, kiu ĉie
instruadas ĉiujn kontraŭ la popolo kaj la leĝo
kaj ĉi tiu loko, kaj ankaŭ li kondukis Grekojn
en la templon kaj profanis ĉi tiun sanktan
lokon. 29 Ĉar ili antaŭe vidis kun li en la urbo
la Efesanon Trofimo; kaj ili supozis, ke Paŭlo
kondukis lin en la templon. 30 Kaj la tuta urbo
ekscitiĝis, kaj la popolo kunkuris; kaj preninte
Paŭlon, oni trenis lin ekster la templon; kaj tuj
la pordoj estis ŝlositaj. 31 Kaj dum ili penis
lin mortigi, famo venis al la ĉefkapitano de la
kohorto, ke la tuta Jerusalem tumultas. 32 Kaj
li tuj kunvokis soldatojn kaj centestrojn, kaj
kuris malsupren sur ilin; kaj ĉi tiuj, vidinte la
ĉefkapitanon kaj soldatojn, ĉesis bati Paŭlon.
33 Tiam la ĉefkapitano alproksimiĝis, kaj arestis
lin, kaj ordonis, ke oni ligu lin per du katenoj,
kaj demandis, kiu li estas, kaj kion li faris. 34 Kaj
la amaso kriadis diverse ion kaj alion; kaj, ne
povante konstati la ĝuston pro la tumulto, li
ordonis, ke oni konduku lin en la fortikaĵon.
35 Kaj kiam li venis sur la ŝtuparon, li estis
portata de la soldatoj pro la perforto de la amaso;
36 ĉar la multego de la popolo sekvis, kriante:
Forigu lin!

37 Kaj Paŭlo, jam enkondukota en la fortikaĵon,
diris al la ĉefkapitano: Ĉu estas permesate al
mi diri ion al vi? Kaj li diris: Ĉu vi scias la
Grekan lingvon? 38 Ĉu vi ne estas la Egipto, kiu
antaŭ kelka tempo ekmovis ribele kaj elkondukis
en la dezerton la kvar mil virojn de la Sikarioj?
39 Sed Paŭlo diris: Mi estas Judo el Tarso en

Kilikio, burĝo de urbo ne malnobla; kaj mi petas
vin, permesu al mi paroli al la popolo. 40 Kaj
kiam li tion permesis, Paŭlo, starante sur la
ŝtuparo, gestis per la mano al la popolo; kaj kiam
fariĝis granda silento, li parolis al ili en la Hebrea
lingvo, dirante:

22

1 Fratoj kaj patroj, aŭskultu la pledon, kiun mi
faras nun antaŭ vi.
2 Kaj kiam ili aŭdis, ke li parolas al ili en la
Hebrea lingvo, ili des pli silentiĝis; kaj li diris:
3 Mi estas Judo, naskita en Tarso en Kilikio, sed
edukita en ĉi tiu urbo ĉe la piedoj de Gamaliel,
kaj instruita laŭ la preciza maniero de nia
prapatra leĝo, kaj mi estis fervora pro Dio, kiel
vi ĉiuj estas hodiaŭ. 4 Kaj mi persekutis ĉi tiun
Vojon ĝis la morto, katenante kaj en karcerojn
transdonante virojn kaj virinojn. 5 Kiel ankaŭ
atestas pri mi la ĉefpastro kaj la tuta pliaĝularo,
de kiuj mi ankaŭ ricevis leterojn por la fratoj,
kaj iris al Damasko, por konduki tiujn, kiuj tie
estis, katenitajn al Jerusalem, por puniĝi. 6 Kaj
dum mi vojaĝis kaj alproksimiĝis al Damasko,
ĉirkaŭ tagmezo subite ekbrilis el la ĉielo granda
lumo ĉirkaŭ mi. 7 Kaj mi falis sur la teron, kaj
aŭdis voĉon dirantan al mi: Saŭlo, Saŭlo, kial
vi min persekutas? 8 Kaj mi respondis: Kiu vi
estas, Sinjoro? Kaj li diris al mi: Mi estas Jesuo,
la Nazaretano, kiun vi persekutas. 9 Kaj tiuj, kiuj
estis kun mi, vidis ja la lumon, sed ne aŭdis la
voĉon de tiu, kiu parolis al mi. 10 Kaj mi diris:
Kion mi faru, Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris al

mi: Leviĝu, kaj iru al Damasko; kaj tie vi ricevos
informon pri ĉio, kio estas difinita, ke vi ĝin faru.
11 Kaj, ĉar mi ne povis vidi pro la gloro de tiu
lumo, mi eniris en Damaskon mane kondukata
de tiuj, kiuj estis kun mi. 12 Kaj unu Ananias,
piulo laŭ la leĝo, bone atestata de ĉiuj Judoj tie
loĝantaj, 13 venis al mi, kaj apudstarante, diris
al mi: Frato Saŭlo, ricevu vian vidpovon. Kaj
en tiu sama horo mi ekvidis, kaj lin rigardis.
14 Kaj li diris: La Dio de niaj patroj difinis vin,
por ke vi sciu Lian vojon kaj vidu la Justulon
kaj aŭdu voĉon el lia buŝo. 15 Ĉar vi estos lia
atestanto antaŭ ĉiuj homoj pri ĉio, kion vi vidis
kaj aŭdis. 16 Kaj nun kial vi prokrastas? leviĝu,
kaj baptiĝu, kaj forlavu viajn pekojn, vokante
lian nomon. 17 Kaj reveninte al Jerusalem kaj
preĝante en la templo, mi estis en ekstazo, 18 kaj
mi vidis lin dirantan al mi: Rapidu, kaj eliru tuj
el Jerusalem, ĉar ili ne akceptos vian ateston pri
mi. 19 Kaj mi diris: Sinjoro, ili mem scias, ke mi
malliberigis kaj batis en ĉiuj sinagogoj tiujn, kiuj
kredas al vi; 20 kaj kiam estis verŝata la sango de
via martiro Stefano, mi ankaŭ staris apude kaj
konsentis, kaj gardis la vestojn de tiuj, kiuj lin
mortigis. 21 Kaj li diris al mi: Foriru; ĉar mi vin
sendos malproksimen al la nacianoj.

22 Ili aŭskultis lin ĝis tiu vorto, sed tiam ili levis
sian voĉon, dirante: Forigu tian homon de sur la
tero; ĉar ne decas, ke li vivu. 23 Kaj dum ili kriis
kaj forĵetis siajn vestojn kaj ĵetis polvon en la
aeron, 24 la ĉefkapitano ordonis konduki lin en
la fortikaĵon, kaj diris, ke oni ekzamenu lin per

skurĝado, por ke li sciiĝu, kial oni tiel forte kriis
kontraŭ li. 25 Kaj kiam ili ligis lin per rimenoj,
Paŭlo diris al la apudstaranta centestro: Ĉu estas
laŭleĝe por vi skurĝi Romanon ne kondamnitan?
26 Kaj kiam la centestro tion aŭdis, li iris al la
ĉefkapitano kaj raportis, dirante: Kion vi celas
fari? ĉar ĉi tiu viro estas Romano. 27 Kaj la
ĉefkapitano venis, kaj diris al li: Diru al mi,
ĉu vi estas Romano? Kaj li diris: Jes. 28 Kaj
la ĉefkapitano respondis: Per granda sumo mi
akiris tiun civitanecon. Kaj Paŭlo respondis: Sed
mi naskiĝis tia. 29 Tiuj do, kiuj devis ekzameni
lin, tuj foriris de li; kaj la ĉefkapitano ankaŭ
timis, konstatinte, ke tiu estas Romano, kaj ke li
lin ligis.

30 Sed en la sekvanta tago, ĉar li volis certiĝi,
pri kio la Judoj lin akuzis, li malligis al li la
katenojn, kaj ordonis, ke la ĉefpastroj kaj la
tuta sinedrio kunvenu; kaj li kondukis Paŭlon
malsupren, kaj starigis lin antaŭ ili.

23

1 Kaj Paŭlo, fikse rigardante la sinedrion,
diris: Fratoj, mi vivadis antaŭ Dio laŭ tute bona
konscienco ĝis la nuna tago. 2 Kaj la ĉefpastro
Ananias ordonis al la apudstarantoj frapi lian
buŝon. 3 Tiam diris Paŭlo al li: Dio vin frapos,
vi kalkeblanka muro; ĉu vi sidas, por juĝi min
laŭ la leĝo, kaj kontraŭ la leĝo ordonas, ke oni
min frapu? 4 Kaj la apudstarantoj diris: Ĉu vi
insultas la ĉefpastron de Dio? 5 Kaj Paŭlo diris:
Mi ne sciis, fratoj, ke li estas ĉefpastro; ĉar estas

skribite: Estron de via popolo ne insultu. 6 Sed
kiam Paŭlo eksciis, ke unu parto konsistas el
Sadukeoj, kaj la alia el Fariseoj, li ekkriis en la
sinedrio: Fratoj, mi estas Fariseo, filo de Fariseo;
pri la espero kaj la releviĝo de la mortintoj mi
estas juĝata. 7 Kaj kiam li tion diris, malpaco
okazis inter la Fariseoj kaj la Sadukeoj, kaj la
ĉeestantaro dividiĝis. 8 Ĉar la Sadukeoj diras,
ke ne estas releviĝo, nek anĝelo, nek spirito;
sed la Fariseoj konfesas ambaŭ. 9 Kaj fariĝis
bruego; kaj kelkaj skribistoj el la partio de la
Fariseoj stariĝis, kaj forte insistis, dirante: Ni
trovas nenian malbonon en ĉi tiu viro; kaj kio, se
parolis al li spirito aŭ anĝelo? 10 Kaj kiam fariĝis
granda malpaco, la ĉefkapitano, timante, ke
Paŭlo estos disŝirita de ili, ordonis al la soldataro
malsupreniri kaj forkapti lin perforte el la mezo
de ili, kaj konduki lin en la fortikaĵon.

11 Kaj la sekvantan nokton la Sinjoro staris
apud li, kaj diris: Kuraĝu; ĉar kiel vi jam atestis
pri mi en Jerusalem, tiel vi devas atesti ankaŭ en
Romo.

12 Kaj je la tagiĝo la Judoj konspiris, kaj per
solena ĵuro sin ligis, dirante, ke ili nek manĝos
nek trinkos, ĝis ili mortigos Paŭlon. 13 Kaj pli
ol kvardek estis la tiel kunĵurintaj. 14 Kaj ili
venis al la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj, kaj diris:
Ni per solena ĵuro ligis nin gustumi nenion, ĝis
ni mortigos Paŭlon. 15 Nun do vi kune kun la
sinedrio instigu la ĉefkapitanon, ke li konduku
lin al vi, kvazaŭ vi volus juĝi pri la afero pli
precize; kaj ni, antaŭ ol li alproksimiĝos, estos
pretaj pereigi lin. 16 Sed la filo de la fratino de

Paŭlo, enveninte, aŭdis pri la embusko, kaj li
iris en la fortikaĵon, kaj pri tio sciigis Paŭlon.
17 Kaj Paŭlo alvokis unu el la centestroj, kaj
diris: Konduku ĉi tiun junulon al la ĉefkapitano,
ĉar li havas ion por diri al li. 18 Li do prenis
lin kaj kondukis lin al la ĉefkapitano, kaj diris:
La katenito Paŭlo min alvokis, kaj petis, ke mi
konduku al vi ĉi tiun junulon, kiu havas ion
por diri al vi. 19 Kaj la ĉefkapitano prenis
lian manon, kaj, flankenirante, demandis lin
aparte: Kio estas tio, kion vi havas por diri
al mi? 20 Kaj li diris: La Judoj interkonsentis
peti, ke vi konduku Paŭlon malsupren morgaŭ
en la sinedrion, kvazaŭ ili intencus fari pri li
esploron iom pli precizan. 21 Sed ne konsentu
al ili, ĉar embuskas kontraŭ li pli ol kvardek
el ili, kiuj per solena ĵuro sin ligis nek manĝi
nek trinki, ĝis ili lin pereigos; kaj nun ili estas
pretaj, kaj atendas de vi la promeson. 22 Tiam la
ĉefkapitano forsendis la junulon, ordonante al li:
Eldiru al neniu, ke vi sciigis min pri ĉi tio. 23 Kaj
alvokinte du el la centestroj, li diris: Pretigu
ducent soldatojn, por ke ili iru ĝis Cezarea, kun
sepdek rajdistoj kaj ducent lancistoj, je la tria
horo nokte; 24 kaj provizu bestojn, por sidigi
Paŭlon kaj konduki lin sendanĝere al Felikso, la
provincestro. 25 Kaj li skribis leteron laŭ jena
formo:

26 Klaŭdio Lisias al lia ekscelenco Felikso, la
provincestro, saluton. 27 Ĉi tiu viro estis kaptita
de la Judoj, kaj ili volis mortigi lin; sed mi alvenis
kun la soldataro kaj forsavis lin, sciiĝinte, ke li

estas Romano. 28 Kaj dezirante scii la kaŭzon,
pro kio ili lin akuzas, mi lin enkondukis en
ilian sinedrion; 29 kaj mi trovis lin akuzata pri
demandoj rilatantaj al ilia leĝo, sed havanta
nenian akuzon meritantan morton aŭ katenojn.
30 Kaj ĉar oni montris al mi, ke estos konspiro
kontraŭ la viro, mi tuj sendis lin al vi, ordonante
ankaŭ, ke liaj akuzantoj atestu kontraŭ li antaŭ
vi.

31 Tial la soldatoj, kiel estis ordonite al ili, pre-
nis Paŭlon kaj kondukis lin nokte al Antipatris.
32 Kaj en la sekvanta tago ili lasis la rajdistojn
iri kun li, kaj ili ekiris returne al la fortikaĵo;
33 sed tiuj, enirinte en Cezarean kaj transdoninte
la leteron al la provincestro, enkondukis ankaŭ
Paŭlon antaŭ lin. 34 Kaj kiam li ĝin legis, li
demandis, el kiu provinco li venas; kaj kiam
li sciiĝis, ke li estas el Kilikio, 35 li diris: Mi
aŭskultos vian proceson, kiam viaj akuzantoj
ankaŭ ĉeestos; kaj li ordonis, ke oni gardu lin
en la palaco de Herodo.

24

1 Kaj post kvin tagoj la ĉefpastro Ananias
malsupreniris tien kun kelkaj pliaĝuloj, kaj unu
advokato, nomata Tertulo; kaj ili faris denuncon
antaŭ la provincestro kontraŭ Paŭlo. 2 Kaj kiam
ĉi tiu estas vokita, Tertulo komencis akuzi lin,
dirante:

Ĉar ni ĝuadas grandan trankvilecon per vi,
kaj malbonaĵoj estas ĝustigitaj por ĉi tiu nacio
per via antaŭzorgeco, 3 ni akceptas tion, ĉiel kaj
ĉie, plej nobla Felikso, kun plena dankemeco.

4 Sed (por ke mi vin ne tro tedu) mi vin petegas
aŭskulti nin mallonge, laŭ via bonkoreco. 5 Ĉar
ni trovis ĉi tiun viron pestulo, kaj incitanta al
ribelado inter ĉiuj Judoj tra la tuta mondo, kaj
ĉefo de la Nazaretana sekto; 6 li provis ankaŭ
profani la templon; kaj ni arestis lin kaj volis
juĝi lin laŭ nia leĝo. 7 Sed la ĉefkapitano Lisias
venis, kaj per granda perforto forprenis lin el
niaj manoj, 8 kaj ordonis al liaj akuzantoj veni
antaŭ vin; kaj nun, ekzamenante lin, vi mem
povos certiĝi pri ĉio, pro kio ni lin akuzas. 9 Kaj
la Judoj ankaŭ konsentis, dirante, ke ĉi tio estas
vera.

10 Tiam Paŭlo, kiam la provincestro signis, ke
li parolu, respondis:

Sciante, ke jam de multaj jaroj vi estas juĝisto
por ĉi tiu nacio, mi des pli volonte min defendas;
11 ĉar vi povas certiĝi, ke pasis ne pli ol dek du
tagoj, de kiam mi supreniris al Jerusalem, por
adorkliniĝi; 12 kaj ili ne trovis min disputanta
kun iu aŭ incitanta la popolon en la templo, nek
en la sinagogoj, nek en la urbo. 13 Kaj ili ne povas
pruvi la aferojn, pri kiuj ili nun akuzas min.
14 Sed mi konfesas al vi jenon: ke laŭ tiu Vojo,
kiun ili nomas sekto, mi adoras la Dion de miaj
patroj, kredante ĉion, kio estas laŭ la leĝo, kaj
ĉion skribitan en la profetoj; 15 kaj mi havas tiun
esperon al Dio, kiun ili mem ankaŭ akceptas, ke
estos iam releviĝo de la justuloj kaj de la maljus-
tuloj. 16 En ĉi tio ankaŭ mi min ekzercadas, havi
ĉiam konsciencon neriproĉeblan antaŭ Dio kaj
homoj. 17 Kaj post multe da jaroj mi alvenis, por
alporti al mia nacio almozojn kaj oferojn; 18 ĉe

tiaj okupoj ili trovis min sanktigitan en la templo,
ne kun homamaso, nek kun tumulto; sed ĉeestis
iuj Judoj el Azio, 19 kiuj devus esti ĉi tie antaŭ
vi kaj fari akuzon, se ili havus ion kontraŭ mi.
20 Alie ĉi tiuj mem diru, kian malbonfaron ili
trovis en mi, kiam mi staris antaŭ la sinedrio,
21 krom eble pri unu vorto, kiun mi jene kriis,
starante inter ili: Pri la releviĝo de la mortintoj
mi estas juĝata de vi hodiaŭ.
22 Sed Felikso, konante iom precize la Vojon,
prokrastis rilate ilin, kaj diris: Kiam alvenos la
ĉefkapitano Lisias, tiam mi decidos vian aferon.
23 Kaj li ordonis al la centestro gardi Paŭlon kun
malsevereco, kaj ne malpermesi al iu ajn el liaj
amikoj lin viziti kaj helpi.
24 Kaj post kelke da tagoj, Felikso venis kun sia
edzino Drusila, kiu estis Judino, kaj li venigis al
si Paŭlon kaj aŭskultis lin pri la fido al Kristo
Jesuo. 25 Kaj dum Paŭlo rezonis pri justeco,
sinregado, kaj la juĝo estonta, Felikso timiĝis, kaj
respondis: La nunan fojon foriru; kiam mi havos
oportunan tempon, mi alvokos vin al mi. 26 Li
ankaŭ esperis, ke mono estos donita de Paŭlo al
li, por ke li lin liberigu; tial li des pli ofte venigis
Paŭlon kaj interparoladis kun li. 27 Sed post du
jaroj Felikso estis anstataŭita de Porcio Festo; kaj
Felikso, dezirante akiri favoron ĉe la Judoj, lasis
Paŭlon ligita.

25

1 Festo do, veninte en la provincon, post tri
tagoj supreniris de Cezarea al Jerusalem. 2 Kaj la
ĉefpastro kaj la ĉefoj de la Judoj faris denuncon

al li kontraŭ Paŭlo, kaj lin instigis, 3 petante
de li favoron kontraŭ Paŭlo, ke li venigu lin al
Jerusalem; ĉar ili aranĝis embuskon, por mortigi
lin sur la vojo. 4 Tamen Festo respondis, ke Paŭlo
estas gardata en Cezarea, kaj ke li mem baldaŭ
iros tien. 5 Tial, li diris, la eminentuloj el vi tien
iru kun mi, kaj se estas io krima en la viro, ili lin
akuzu.

6 Kaj restinte inter ili ne pli ol ok aŭ dek
tagojn, li iris al Cezarea; kaj en la sekvanta tago
li sidiĝis sur la tribunala seĝo, kaj ordonis, ke oni
alkonduku Paŭlon. 7 Kaj kiam li alestis, la Judoj,
kiuj malsupreniris de Jerusalem, staris ĉirkaŭe,
akuzante lin pri multaj kaj gravaj kulpoj, kiujn
ili ne povis pruvi; 8 tiam Paŭlo responde pledis:
Nek kontraŭ la leĝo de la Judoj, nek kontraŭ
la templo, nek kontraŭ Cezaro mi iamaniere
ofendis. 9 Sed Festo, dezirante akiri favoron ĉe
la Judoj, respondis al Paŭlo, dirante: Ĉu vi volas
supreniri al Jerusalem, kaj tie esti juĝata antaŭ
mi pri ĉi tiuj aferoj? 10 Sed Paŭlo diris: Mi
staras antaŭ la tribunalo de Cezaro, kie mi devas
esti juĝata; kontraŭ la Judoj mi faris nenian
malbonon, kiel ankaŭ vi tre bone scias. 11 Se
do mi estas krimulo, kaj faris ion meritantan
morton, mi ne rifuzas morti; sed se estas vera
nenio el tiuj aferoj, pri kiuj ili min akuzas, neniu
povas cedi min al ili. Mi apelacias al Cezaro.
12 Tiam Festo, kunparolinte kun la konsilantaro,
respondis: Vi apelaciis al Cezaro; al Cezaro vi
devos iri.

13 Kaj post paso de kelke da tagoj, la reĝo
Agripo kaj Bernike venis al Cezarea kaj salutis

Feston. 14 Kaj dum ili restis tie multajn tagojn,
Festo montris al la reĝo la aferon de Paŭlo,
dirante: Felikso lasis katenita unu viron, 15 pri
kiu, kiam mi estis en Jerusalem, la ĉefpastro
kaj pliaĝuloj de la Judoj sciigis min, postulante
juĝon kontraŭ li. 16 Al ili mi respondis, ke ĉe la
Romanoj ne estas moro transdoni iun al morto,
antaŭ ol la akuzito havos la akuzantojn vizaĝon
kontraŭ vizaĝo, kaj ricevos permeson defendi sin
pri la akuzo. 17 Kiam do ili kunvenis ĉi tien,
mi faris nenian prokraston, sed en la sekvanta
tago mi sidiĝis sur la tribunala seĝo kaj ordonis
alkonduki la viron. 18 La akuzantoj, stariĝinte,
prezentis pri li nenian kulpigon tian, kian mi
atendis, 19 sed havis kelkajn demandojn kontraŭ
li pri sia propra religio, kaj pri unu Jesuo, kiu
mortis, kaj pri kiu Paŭlo asertis, ke li vivas. 20 Kaj
mi, en embaraso, kiel fari ekzamenon pri tio,
demandis, ĉu li volas iri al Jerusalem kaj tie esti
juĝata koncerne tiun aferon. 21 Sed kiam Paŭlo
apelaciis, ke li estu rezervata por la decido de lia
Imperiestra Moŝto, mi ordonis gardi lin, ĝis mi
povos lin sendi al Cezaro. 22 Kaj Agripo diris al
Festo: Volonte ankaŭ mi aŭskultus tiun viron.
Morgaŭ, li diris, vi lin aŭskultos.

23 Tial en la sekvanta tago, kiam venis Agripo
kaj Bernike kun grandioza parado, kaj ili eniris
en la aŭditorion kun la ĉefkapitanoj kaj la
eminentuloj el la urbo, Festo ordonis, kaj oni
enkondukis Paŭlon. 24 Kaj Festo diris: Reĝo
Agripo, kaj ĉiuj viroj, kiuj ĉeestas kun ni, vi vidas
ĉi tiun, pri kiu la tuta amaso de la Judoj instigis
min en Jerusalem kaj ankaŭ ĉi tie, kriante, ke ne

decas, ke li vivu plu. 25 Sed mi trovis, ke li ne faris
ion meritantan morton; kaj ĉar li mem apelaciis
al lia Imperiestra Moŝto, mi decidis sendi lin.
26 Sed pri li mi havas nenion precizan por skribi
al mia sinjoro. Tial mi elkondukis lin antaŭ vin
ĉiujn, kaj precipe antaŭ vin, reĝo Agripo, por ke
post ekzameno mi havu ion por skribi. 27 Ĉar
ŝajnas al mi senracie, sendi arestiton, kaj ne
klarigi la akuzojn kontraŭ li metitajn.

26

1 Kaj Agripo diris al Paŭlo: Estas permesate al
vi paroli por vi mem. Tiam Paŭlo, etendinte sian
manon, responde pledis:

2 Mi min trovas feliĉa, reĝo Agripo, ke mi
respondos antaŭ vi hodiaŭ rilate ĉion, pri kio
mi estas akuzita de la Judoj; 3 precipe ĉar vi
estas klera pri ĉiuj moroj kaj demandoj, kiuj
ekzistas ĉe la Judoj; tial mi petegas vin aŭskulti
min pacience. 4 Mian vivmanieron de post mia
juneco, kiu estis de la komenco en mia nacio,
en Jerusalem, ĉiuj Judoj scias, 5 konante min
jam longe, kaj sciante (se ili volus atesti), ke
laŭ la plej severa sekto de nia religio mi vivis
Fariseo. 6 Kaj nun mi staras ĉi tie juĝota pro la
espero de la promeso farita de Dio al niaj patroj,
7 al kiu promeso niaj dek du triboj, fervore
servante Dion nokte kaj tage, esperas atingi. Kaj
pri tiu espero mi estas akuzita de la Judoj, ho
reĝo! 8 Kial oni ĉe vi opinias nekredinde, ke
Dio levos la mortintojn? 9 Mi mem ja pensis
en mi, ke mi devas fari multajn agojn kontraŭ

la nomo de Jesuo, la Nazaretano. 10 Kaj tion
mi ankaŭ faris en Jerusalem; kaj multajn el la
sanktuloj en karcerojn mi enŝlosis, ricevinte de
la ĉefpastroj la aŭtoritaton, kaj ĉe ilia mortigado
mi ilin per voĉdono kondamnis. 11 Kaj punante
ilin tre ofte en ĉiuj sinagogoj, mi penis devigi
ilin blasfemi; kaj forte furiozante kontraŭ ili, mi
persekutis ilin eĉ ĝis fremdaj urboj. 12 Por tiaj
celoj vojaĝante al Damasko kun aŭtoritato kaj
komisio de la ĉefpastroj, 13 mi vidis tagmeze, ho
reĝo, sur la vojo lumon el la ĉielo, superantan
la helecon de la suno, brilantan ĉirkaŭ mi kaj
miaj kunvojaĝantoj. 14 Kaj kiam ni ĉiuj falis
sur la teron, mi aŭdis voĉon, dirantan al mi
en la Hebrea lingvo: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min
persekutas? estas malfacile por vi piedbati
kontraŭ la pikiloj. 15 Kaj mi diris: Kiu vi estas,
Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris: Mi estas Jesuo,
kiun vi persekutas. 16 Sed leviĝu, kaj stariĝu
sur viaj piedoj; ĉar por tio mi aperis al vi, por
difini vin kiel servanton al mi kaj atestanton pri
la cirkonstancoj, en kiuj vi jam vidis min, kaj
ankaŭ en kiuj mi poste aperos al vi; 17 liberigante
vin de la popolo kaj de la nacianoj, al kiuj mi vin
sendas, 18 por malfermi iliajn okulojn, ke ili sin
turnu de mallumo al lumo, kaj de la aŭtoritato
de Satano al Dio, por ke ili ricevu pardonon de
pekoj, kaj heredaĵon inter tiuj, kiuj sanktiĝis per
fido al mi. 19 Tial, ho reĝo Agripo, mi ne iĝis
malobeema al la ĉiela vizio; 20 sed proklamis
unue al la Damaskanoj, kaj en Jerusalem, kaj
tra la tuta regiono de Judujo, kaj ankaŭ al la

nacianoj, ke ili pentu kaj sin turnu al Dio, farante
farojn indajn je pento. 21 Pro ĉi tio la Judoj
kaptis min en la templo kaj celis mortigi min.
22 Ricevinte do la helpon, kiu estas de Dio, mi
staras ĝis la nuna tago, atestante al malgranduloj
kaj granduloj, dirante nenion krom tio, kion la
profetoj kaj Moseo anoncis kiel venontan: 23 ke
la Kristo devas suferi, kaj ke li unua per la
revivigado de mortintoj proklamos lumon al la
popolo kaj al la nacianoj.

24 Kaj dum li tiel pledis, Festo diris per laŭta
voĉo: Paŭlo, vi frenezas; multe da studado vin
frenezigas. 25 Sed Paŭlo diris: Mi ne frenezas,
plej nobla Festo, sed mi malkaŝe parolas vortojn
de vero kaj prudento. 26 Ĉar tiujn aferojn tre
bone scias la reĝo, al kiu mi parolas maltime;
ĉar mi konvinkiĝis, ke nenio el ĉi tio estas kaŝita
for de li, ĉar ĉi tio ne estas farita en angulo.
27 Reĝo Agripo, ĉu vi kredas la profetojn? mi
ja scias, ke vi kredas. 28 Kaj Agripo diris al
Paŭlo: En mallonga tempo vi konvinkos min
fariĝi Kristano. 29 Kaj Paŭlo diris: Mi volus preĝi
al Dio, ke, ĉu en mallonga aŭ en longa, ne nur
vi, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj aŭskultas min hodiaŭ,
fariĝu tiaj, kia mi estas, krom ĉi tiuj katenoj.

30 Kaj stariĝis la reĝo kaj la provincestro kaj
Bernike kaj la kunsidantoj; 31 kaj apartiĝinte, ili
parolis inter si, dirante: Tiu viro faris nenion
meritantan morton aŭ katenojn. 32 Kaj Agripo
diris al Festo: Tiu viro povus esti tuj liberigita, se
li ne apelacius al Cezaro.

27

1 Kaj kiam estis decidite, ke ni ŝipiru al
Italujo, oni transdonis Paŭlon kaj kelkajn aliajn
malliberulojn al centestro, nomata Julio, el la
Aŭgusta kohorto. 2 Kaj enirinte en ŝipon el
Adramitio, veturontan al la lokoj ĉe la marbordo
de Azio, ni ekveturis sur la maron, havante kun
ni Aristarĥon, Makedonon el Tesaloniko. 3 Kaj
la sekvantan tagon ni vizitis Cidonon; kaj Julio
kondutis afable rilate Paŭlon, kaj permesis al
li iri al siaj amikoj kaj refreŝiĝi. 4 Kaj irinte
de tie sur la maron, ni preterveturis sub la
ŝirmo de Kipro, ĉar la ventoj estis kontraŭaj.
5 Kaj transveturinte la maron apud Kilikio kaj
Pamfilio, ni alvenis al Mira en Likio. 6 Kaj
la centestro, trovinte tie ŝipon Aleksandrian
veturontan al Italujo, enirigis nin en ĝin. 7 Kaj
veturante malrapide dum multe da tagoj kaj
venkinte kun malfacileco proksime al Knido (ĉar
la vento ne permesis al ni atingi ĝin), ni veturis
sub la ŝirmo de Kreto, apud Salmone; 8 kaj
kun malfacileco veturinte preter la marbordo, ni
alvenis al loko, nomata Belaj Havenoj, proksime
de kiu estas la urbo Lasaja.

9 Kaj kiam pasis multe da tempo, kaj la vojaĝo
jam fariĝis danĝera, ĉar jam pasis la Fasto, Paŭlo
avertis ilin, 10 dirante al ili: Ho viroj, mi ekvidas,
ke la vojaĝo estos kun difekto kaj multa perdo, ne
nur de la ŝarĝo kaj de la ŝipo, sed ankaŭ de niaj
vivoj. 11 Sed la centestro atentis pli la konsilon
de la direktilisto kaj la posedanto de la ŝipo, ol
la parolon de Paŭlo. 12 Kaj ĉar la haveno ne estis

suficê vasta, por tie travintri, la plimulto konsilis
ŝipiri de tie, se eble ili povos atingi Fenikson,
havenon de Kreto, kiu rigardas en la direkto al
la nordokcidenta kaj la sudokcidenta ventoj, por
tie travintri. 13 Kaj kiam la suda vento blovis
malpli forte, ili supozis, ke ili atingis sian celon,
kaj levinte la ankrojn, ili preterveturis Kreton tre
proksime. 14 Sed post mallonga tempo atakis nin
el ĝi uragana vento, kiu estas nomata Eŭrakilo;
15 kaj kiam la ŝipo estis kaptita kaj ne povis
kontraŭstari al la vento, ni cedis kaj estis pelataj.
16 Kaj kurinte sub la ŝirma flanko de insuleto,
nomata Kaŭda, ni kun granda klopodo apenaŭ
povis savi la boaton; 17 kaj suprenlevinte ĝin, oni
uzis helpilojn, por subzoni la ŝipon; kaj timante,
ke ni estos ĵetataj sur la Sirtison, oni mallevis
la ilaron kaj tiel estis pelataj. 18 Kaj kiam ni
estis treege premataj de la ventego, la sekvantan
tagon ili komencis elĵetadon; 19 kaj la trian tagon
oni elĵetis per siaj propraj manoj la ekipaĵon
de la ŝipo. 20 Kaj kiam dum multe da tagoj
nek suno nek steloj ekbrilis sur nin, kaj uragano
nemalgranda ĉirkaŭis nin, fine ĉia espero pri nia
savo estis forprenita. 21 Kaj kiam ili jam de longe
nenion manĝis, Paŭlo, stariĝinte meze de ili,
diris: Ho viroj, vi devis aŭskulti min, kaj ne ŝipiri
el Kreto, kaj ne suferi ĉi tiun difekton kaj perdon.
22 Kaj nun mi admonas vin esti kuraĝaj; ĉar estos
neniu perdo de vivo inter vi, sed nur de la ŝipo.
23 Ĉar en tiu nokto staris apud mi anĝelo de la
Dio, kies mi estas kaj al kiu mi servas, 24 dirante:
Paŭlo, ne timu; vi devas stari antaŭ Cezaro; kaj

jen Dio donacis al vi ĉiujn, kiuj marveturas kun
vi. 25 Tial, viroj, kuraĝu; ĉar mi kredas al Dio, ke
la afero estos tiel, kiel estas dirite al mi. 26 Tamen
ni devas esti ĵetitaj sur ian insulon.

27 Sed kiam venis la dek-kvara nokto, kaj ni
estis ĉirkaŭpelataj en la Adria maro, la maristoj
eksentis ĉirkaŭ noktomezo, ke ili alproksimiĝas
al ia lando; 28 kaj sondinte, ili trovis dudek
klaftojn; kaj post mallonga interspaco ili ree
sondis, kaj trovis dek kvin klaftojn. 29 Kaj
timante, ke ni falos sur malmolajn lokojn, ili ĵetis
kvar ankrojn el la ŝiplmalantaŭo, kaj preĝis, ke
tagiĝu. 30 Kaj kiam la maristoj serĉis rimedon
forkuri el la ŝipo, kaj jam mallevis la boaton en
la maron sub preteksto, ke ili demetos ankrojn
el la antaŭo, 31 Paŭlo diris al la centestro kaj
la soldatoj: Se ĉi tiuj ne restos en la ŝipo, vi
ne povas saviĝi. 32 Tiam la soldatoj detranĉis
la ŝnurojn de la boato, kaj lasis ĝin defali.
33 Sed ĝis venis la tagiĝo, Paŭlo petis ĉiujn,
ke ili prenu iom da nutraĵo, kaj li diris: La
nuna tago estas la dek-kvara, en kiu vi daŭre
atendas kaj fastadas, preninte nenion. 34 Tial mi
petas vin preni nutraĵon, ĉar ĉi tio koncernas
vian savon; ĉar eĉ unu haro ne pereos el la
kapo al vi ĉiuj. 35 Kaj dirinte tion kaj preninte
panon, li donis dankon al Dio antaŭ ĉiuj; kaj
dispeciginte ĝin, li komencis manĝi. 36 Tiam ili
ĉiuj kuraĝiĝis, kaj ankaŭ mem prenis nutraĵon.
37 Kaj ni ĉiuj en la ŝipo estis ducent sepdek ses
animoj. 38 Kaj manĝinte ĝissate, ili malpezigis
la ŝipon, elĵetante la tritikon en la maron. 39 Kaj

kiam plene tagiĝis, ili ne rekonis la landon;
sed ili ekvidis unu golfeton kun sablaĵo, kaj ili
konsiliĝis inter si, ĉu ili povos surpeli sur ĝin la
ŝipon. 40 Kaj forlasinte la ankrojn, ili lasis ilin
en la maro, kaj samtempe malligis la ŝnurojn
de la direktiloj; kaj suprenlevinte la antaŭvelon
kontraŭ la vento, ili sin direktis al la sablaĵo.
41 Sed trafinte lokon, kie du marmovoj sin
renkontas, ili surterigis la ŝipon; kaj la antaŭo
fiksiĝis kaj restis nemovebla, sed la malantaŭo
rompiĝis de la forto de la ondoj. 42 Kaj fariĝis
intenco ĉe la soldatoj mortigi la malliberulojn,
por ke neniu el ili elnaĝu kaj forkuru. 43 Sed la
centestro, dezirante savi Paŭlon, malhelpis ilin
de tiu decido, kaj ordonis, ke tiuj, kiuj povas naĝi,
forĵetu sin unuaj kaj iru al la tero; 44 kaj ke la
ceteraj sin savu, jen sur tabuloj, jen sur diversaj
objektoj el la ŝipo. Kaj tiamaniere ĉiuj saviĝis
sur la teron.

28

1 Kaj kiam ni saviĝis, tiam ni sciiĝis, ke la
insulo estas nomata Melita. 2 Kaj la barbaroj
montris al ni neordinaran bonecon; ĉar ili ek-
bruligis fajron kaj akceptis nin ĉiujn pro la tiama
pluvo kaj pro la malvarmeco. 3 Sed kiam Paŭlo
kolektis faskon da vergoj kaj metis ĝin sur la
fajron, vipuro, elveninte de la varmo, alkroĉiĝis
al lia mano. 4 Kaj kiam la barbaroj vidis la
beston pendantan de lia mano, ili diris unu al
alia: Sendube ĉi tiu viro estas mortiginto, al kiu,
kvankam li saviĝis de la maro, tamen Justeco ne
permesas vivi. 5 Sed li forskuis la beston en la

fajron, kaj ne suferis malbonon. 6 Sed ili atendis,
ke li ŝvelos aŭ falos subite mortinta; sed longe
atendinte, kaj vidinte, ke nenia malbono okazas
al li, ili ŝanĝis sian opinion, kaj diris, ke li estas
dio.

7 Proksime de tiu loko estis bieno, apartenanta
al la estro de la insulo; lia nomo estis Publio;
li akceptis nin kaj amike gastigis nin tri tagojn.
8 Kaj la patro de Publio kuŝis malsana de febro
kaj disenterio; al li Paŭlo eniris, kaj preĝis, kaj,
metinte la manojn sur lin, sanigis lin. 9 Kaj
post tiu faro, ankaŭ ceteraj insulanoj, kiuj havis
malsanojn, venis kaj estis sanigitaj; 10 ĉi tiuj
ankaŭ honoris nin per multaj honoroj; kaj kiam
ni ekveturis, ili surŝipigis ĉion, kion ni bezonis.

11 Kaj post tri monatoj ni ekveturis en ŝipo
Aleksandria, kiu travintris ĉe la insulo; kaj ĝia
insigno estis la Ĝemeloj. 12 Kaj albordiĝinte ĉe
Sirakuso, ni restis tie tri tagojn. 13 Kaj de tie ni
ĉirkaŭiris kaj alvenis en Region; kaj post unu
tago ekblovis suda vento, kaj la duan tagon ni
venis al Puteoli, 14 kie ni trovis fratojn kaj estis
petataj resti ĉe ili sep tagojn, kaj tiel poste ni
vojaĝis al Romo. 15 Kaj de tie la fratoj, aŭdinte
pri ni, venis al ni renkonte ĝis la Vendejo de Apio
kaj la Tri Gastejoj; kaj vidante ilin, Paŭlo dankis
Dion, kaj kuraĝiĝis.

16 Kaj kiam ni eniris en Romon, al Paŭlo estis
permesate loĝi sola kun la soldato, kiu lin gardis.

17 Kaj post tri tagoj, li kunvokis tiujn, kiuj
estis eminentuloj inter la Judoj; kaj kiam ili
kunvenis, li diris al ili: Fratoj, kvankam mi faris
nenion kontraŭ la popolo nek kontraŭ la moroj

de niaj patroj, tamen mi estis transdonita kiel
malliberulo el Jerusalem en la manojn de la
Romanoj, 18 kiuj, ekzameninte min, volis liberigi
min, ĉar en mi estis nenio meritanta morton.
19 Sed kiam la Judoj kontraŭparolis, tiam mi estis
devigata apelacii al Cezaro; ne kvazaŭ mi havis
ion, pri kio akuzi mian nacion. 20 Pro tio do
mi petis vin viziti min kaj kunparoli, ĉar pro la
espero de Izrael mi portas ĉi tiun katenon. 21 Kaj
ili diris al li: Ni ne ricevis el Judujo leterojn pri
vi, kaj neniu el la fratoj, alveninte, raportis aŭ
parolis pri vi ion malbonan. 22 Sed ni deziras
aŭdi de vi, kion vi opinias; ĉar pri tiu sekto ni
scias, ke ĉie oni kontraŭparolas al ĝi.

23 Kaj difininte tagon por li, ili grandnombre
venis al li en lian loĝejon; kaj li faris al ili
klarigon, atestante la regnon de Dio, kaj penante
konvinki ilin pri Jesuo, el la leĝo de Moseo kaj
el la profetoj, de mateno ĝis vespero. 24 Kaj
unuj kredis la parolitaĵojn, kaj aliaj ne kredis.
25 Kaj ne konsentante inter si, ili foriris, post
kiam Paŭlo parolis unu vorton: Bone parolis la
Sankta Spirito per la profeto Jesaja al viaj patroj,
26 dirante:

Iru al tiu popolo, kaj diru:
Aŭdante, vi aŭdos, sed ne komprenos;
Kaj vidante, vi vidos, sed ne rimarkos;
27 Ĉar la koro de tiu popolo grasiĝis,
Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare,
Kaj siajn okulojn ili fermis,
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj,
Kaj por ke ili ne aŭdu per siaj oreloj,

Kaj por ke ili ne komprenu per sia koro,
Kaj por ke ili ne konvertiĝu,
Kaj por ke Mi ne sanigu ilin.
28 Certiĝu do al vi, ke ĉi tiu savado de Dio estas
sendata al la nacianoj, kaj ili aŭskultos. 29 Kaj
kiam li diris tion, la Judoj foriris, havante inter
si multe da disputado.
30 Kaj li loĝadis tutajn du jarojn en sia propra
loĝejo, kaj li akceptis ĉiujn, kiuj eniris al li,
31 predikante la regnon de Dio, kaj instruante
la aferojn pri la Sinjoro Jesuo Kristo kun plena
maltimo, malhelpate de neniu.

Londona Biblio
The Holy Bible in Esperanto (1910)

Public Domain

Language: Esperanto

2020-02-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 31 Aug 2023
66d4141f-915d-52bc-b744-29459ca87515